

TANKEKLIMAT, ELEKTRICITET OCH LIVSKRAFT

LB 1. St. 227. At videnskaben udvikler sig mere og mere frem mod åndelighed, viser sig ganske åbenlyst, når man som før påpeget betragter selve jordmenneskets udvikling fra natur- til kulturmenneske. Vi ser da, hvorledes det efterhånden mere og mere bliver i stand til at betjene sig af finere og finere materielle kræfter. Gennem vind-, vand- og dampkraft nåede det frem til elektriciteten. Med opdagelsen af denne kraft gik videnskaben først realistisk ind på åndelige områder, idet elektriciteten i følge senere analyser er begyndende åndsenergi, men endnu henhørende under tyngdeenergiens tilværelsesplan. Fra denne tyngdeenergiens åndelige zone opdagede jordmennesket endnu finere kræfter. Disse kræfter udtrykker det under betegnelsen "*stråler*" og "*bølger*". Men denne åndelige eller elektriske form for tyngdeenergi når endnu yderligere op i en sådan finhed, *at den virker direkte på hjernen. Og der hvor denne energi strømmer gennem hjernen, opstår de tidligere omtalte tankeklimaer, der udtrykker det dræbende princip, de dyriske tendenser eller alt, hvad vi kalder "det onde"*. Men efterhånden som denne energi bliver blandet mere og mere med de næste tilværelsesplaners grundenergier, såsom "følelse" og "intelligens", bliver den mere og mere utilgængelig for de rent fysiske sanser. Og forskeren bøder da herpå ved hjælp af tekniske apparater såsom: mikroskoper, kikkerter osv. Men i de højeste felter, hvor den nuværende videnskab arbejder, er disse sanseforlængelsesapparater allerede begyndt ikke at kunne strække til, *og observationerne kan da ikke mere blive rent fysiske fornemmelsesoplevelser, men fremtræder som "udregninger", hvilke jo igen hører ind under åndsfunktionen eller åndssansningen*. Der hvor individet gennem sin fysiske sansning har fysisk støtte for alle detaljerne i disse udregninger, bliver disses facitter identiske med *åndelige kendsgerninger*. Men her på grænsen af den fysiske sansnings område får individet altså mere og mere vanskeligt ved at finde fysisk støtte for alle detaljer i sine forskningsemner, idet mange af disse detaljer er utilgængelige for de fysiske sanser. Individet må da ud fra de af detaljerne, der endnu er tilgængelige for dets materielle sansning, erstatte de ikke materiel synlige detaljer med *formodede detaljer*. Men i sådanne tilfælde bliver *udregningernes facitter ikke kendsgerninger, men derimod det, vi kalder "teorier"*. Og videnskaben glider således her fra at repræsentere praktiske fysiske kendsgerninger over til kun at kunne repræsentere fysiske teorier. Men da årsagen til, at nogle af detaljerne således begynder at blive utilgængelige for den fysiske sansning, skyldes den omstændighed, at de er af åndelig natur, hvilket vil sige, at de er iblandet så megen følelses- og intelligensenergi, at de langt overstiger kræfterne for forskerens endnu spæde åndslegemer, vil videnskaben jo atter komme til at repræsentere kendsgerninger, når dens ophavs åndslegemer bliver tilstrækkeligt udviklede. Men disse kendsgerninger bliver altså ikke fysiske, men åndelige. Men da de fundamentale åndsdetaljer hovedsagelig består af harmoniseret følelses- og intelligensenergi, hvilket vil sige "*kærlighedsenergi*", på samme måde som de fysiske detaljer hovedsagelig

består af harmoniseret tyngde- og følelsesenergi, der giver "*fysisk energi*", må åndslegemerne altså udvikles således, at de netop kommer til at fremtræde i tilsvarende harmoni. Dette vil igen sige, at ligesom tyngdelegemet og følelseslegemet måtte udvikles til en bestemt indbyrdes harmoni for at kunne give individet evne til fysisk sansning, *således må følelseslegemet og intelligenslegemet også udvikles til en bestemt indbyrdes harmoni for at kunne give individet evne til at sanse kærlighedsenergien, hvilken sansning jo er identisk med den fuldkomne åndssansning.*

LB 2. St. 418. Vi er hermed kommet i berøring med et af de store felter, hvor menneskehedens overtroiske opfattelse af livet endnu i overordentlig stor udstrækning er gældende, samt nævnte opfattelses fremkaldelse af "dommedagen", som jordmenneskene nu er begyndt at opleve. Vi har således set, *at der, hvor individet endnu i kraft af uvidenhed ikke kan se livet i materien eller "mineralriget", der er det ikke materien, der er "livløs", men der er det væsenerne selv, der er sovende eller endnu er uden virkelig højintellektuel dagsbevidst orienteringsevne.*

"Mineralriget" er således ikke noget "dødens rige", men udgør et umådeligt ocean af bevidsthedsenergi. Disse energier er altså realistiske konsekvenser af "salighedsvæsenernes" længsler eller begær efter fysisk form for oplevelse af livet, omsat til vane- eller automatfunktioner. De nævnte væsener er jo ikke vågen dagsbevidste i disse konsekvenser. Men dette forhindrer ikke, at de nævnte konsekvenser repræsenterer en meget livlig aktivitet, som ikke alene er synlig for de i fysisk tilværelse fremskredne væsener, men også ligefrem er en livsbetingelse for disse væsener.

Som før nævnt forplanter disse himmelske væseners længselsenergi sig efterhånden til spiralens tre første store grundenergier: "instinkt-", "tyngde-" og "følelsesenergi". *Ved længselsenergiens berøring med "instinktenergi" i "salighedsriget", hvilken energi, hvad symbolet viser, allerede er på sit andet stadium for opadgående tilstand, og ved denne energikombinations berøring med "tyngdeenergi", der i samme zone kun er i sit første stadium for opadgående tilstand, opstår det ocean af kraftreaktioner eller energiformer, man på det fysiske plan kender under begrebet - "elektricitet".* Og hermed er det første grundmateriale tilrettelagt for skabelsen eller tilblivelsen af en fysisk verden. "Elektriciteten" udgør broen mellem "salighedsriget" og den fysiske verden. *Alt, hvad der eksisterer af usynlige kræfter, ligefra tankebølgerne, der går igennem de fysiske væseners hjerner, til lyskilden i deres elektriske lysekroner eller drivkraften i deres elektriske tog, ligefra radiobølgerne i deres stuer til livskraften i deres fysiske organismer, er alt uden undtagelse i form af stråler eller bølger henhørende under begrebet "elektricitet".*

LB 2. St. 588. Men materiens "kredsløb" udgør endnu højere former for tilstande, nemlig dem, vi kender under begreberne: "*ild*", "*kulde*", "*elektricitet*", "*stråler*" og "*bølger*". Den del af kredsløbet, der udgøres af disse tilstande vil her i "Livets Bog" blive udtrykt som "*stråleformig*". Af denne materiens fjerde tilstand

er kun "ilden" eller det, vi kalder "lys", direkte synligt for det fysiske øje.

Ligesom al materie kan fremtræde som "fast", "flydende" og "luftformig", således kan den også fremtræde som "stråleformig" i synlig eller usynlig form. Og ligesom den fysiske organisme ikke kan eksistere uden at være et sammenspil af de "faste", "flydende" og "luftformige" tilstande af materien, således kan dette sammenspil umuligt finde sted uden at være baseret på den "stråleformige" tilstand. Der er "ild" og "kulde" bag alle skabte foreteelser. De måler varme- eller kuldegrader. Da "ild" og "kulde", som vi allerede kender fra tidligere omtale i "Livets Bog", henholdsvis er identisk med de to store bevidsthedsenergier: "tyngde" og "følelse", bliver vi her vidne til, at materiens "stråleformige" tilstand danner grundlaget for alt bevidsthedsliv eller for alle former for såkaldt "åndelig tilværelse", ja, er selve hovedfaktorerne i materiens kredsløb. Det er i kraft af "kulden" (følelsesenergien), at tingene kan blive "faste", ligesom det er igennem "ilden" (tyngdeenergien), de kan blive "luft-" eller "stråleformige". I det levende væsens "skæbneelement" er der evige centre eller "talentkerner" for jegets tilknytning til disse to grundenergier, ligesåvel som der er centre for dets tilknytning til de øvrige grundenergier: "intelligens", "intuition", "hukommelse" og "instinkt". Igennem disse centre, der tilsammen er med til at udgøre jegets "overbevidsthed" eller "X2" får jeget indflydelse på, ikke alene materiens kombination eller sammensætning i dets underbevidsthed, men også på denne underbevidstheds stofmæssige volumen og konsistens som "fast", "flydende", "luftformig" og "stråleformig". Igennem sit "følelsescenter" kan det "fryse" materien til "sten", "krystal" eller "is", hvilket vil sige: til den fasthedsgrad, der måtte være nødvendig i dets midlertidige manifestation eller skabelse. Igennem sit "tyngdecenter" kan det omforme "stenen", "krystallet" eller "isen" til "ild", "lys", "stråler" eller "bølger", hvilket vil sige: til den "varme" og derved til den volumen og konsistens, som ligeledes passer ind i dets midlertidige behov for skabelsen af livets oplevelse.

At det netop er således, bliver, som vi tidligere har berørt, til kendsgerning igennem de levende væseners "normaltemperatur". Denne er kun en direkte følge af jegets "konsistenskontrol" eller evne til at holde de forskellige materier, det skal bruge for sin midlertidige manifestation eller fremtræden, i de for bevidsthedsfunktionen nødvendige indbyrdes tæthedsgader. At denne evne er en permanent automatfunktion og således arbejder selvstændigt i individets bevidsthed eller organisme, forandrer ikke dens eksistens som kendsgerning.

LB 6. St. 2144. Selv om denne altgennemtrængende, guddommelige ånd eller stråleformige materie endnu er mystik for jordens mennesker, udgør den dog en realitet, som de, bortset fra dens befordring af alle deres mentale eller psykiske funktioner, rent dagsbevidst har meget med at gøre i den tro, at den udgør fysisk materie. Den er nemlig identisk med alt, hvad der kommer ind under begrebet "elektriske, magnetiske kræfter". Men for at forstå dette, er det nødvendigt, at vi først lærer at forstå, at ligesom det fysiske verdensalt for det levende væsen udgør tre kosmos: mellemkosmos, mikrokosmos og makrokosmos, således udgør den psykiske eller åndelige kraft, altså den

stråleformige materie, ved hvilken disse kosmos opretholdes, naturligvis også en til hvert kosmos tilpasset form. Derfor vil menneskene komme til at opfatte ånd eller nævnte materie i tre dimensioner, svarende til de tre kosmos. De vil således komme til at erkende "mellemkosmisk ånd", der er det samme som den ånd eller psykiske kraft, med hvilken de mellemkosmiske jeger eller væsener i form af mentalitet eller bevidsthed behersker deres fysiske organismer og øvrige manifestationer. Dernæst vil de komme til at erkende "mikrokosmisk ånd", der på samme måde udgør den kraft, der i form af mikrovæsenernes bevidsthed eller psyke er fundamentet for opretholdelsen af deres organismer og livsformer. Efter erkendelsen af disse to former for ånds eller stråleformig materies samarbejde bliver erkendelsen af "makrokosmisk ånd" eller stråleformig materie selvfølgelig og totalt fuldkommen. Makrokosmisk ånd er det samme som den mentale eller psykiske kraft, der ligger til grund for al makrokosmisk skabelse, mælkevejenes og solsystemernes baner og strukturer såvel som klodernes og deres beboethed af liv. Med erkendelsen af disse tre former for ånd, mental kraft eller stråleformig materie er livet ikke mere noget mysterium. Selv om denne løsning kun er total for det organisk indviede væsen, vil den herefter for det ærligt sandhedssøgende menneske være en teoretisk forhåndsoplevelse af det store mål, imod hvilket alle jordens mennesker bevidst eller ubevidst stiler, nemlig en permanent, fysisk dagsbevidst oplevelse af verdensaltet som et levende væsen, et altomspændende Forsyn, en almægtig Guddom, i hvis evige kærlighed vi alle leve, røres og ere.

Som vi har set i det foranstående, fremtræder den psykiske materie eller kraft, vi kalder "ånd", i tre dimensioner: mellemkosmisk ånd, mikrokosmisk ånd og makrokosmisk ånd. Som også før berørt udgør nævnte ånd eller kraft det samme som "elektrisk magnetiske kræfter". Som følge heraf vil nævnte former for ånd også henholdsvis være at udtrykke som: "mellemkosmisk elektricitet", "mikrokosmisk elektricitet" og "makrokosmisk elektricitet".

LB 6. St. 2152. Som bekendt er det levende væsens fysiske organisme en kombination af organer. Disse er hver især kun opbyggede til at kunne udføre en proces, der sammen med de øvrige organers processer bliver en opfyldelse af lige akkurat de betingelser, i kraft af hvilke fysisk materie kan opbygges og bringes til at fungere som en levende organisme. Denne er igen det samme som et redskab for manifestation eller tilkendegivelse af liv. Igennem de nævnte organers virksomhed bliver vi vidne til både tekniske, kemiske, optiske, elektriske, automatiske og viljeførte funktioner akkurat ligesom i et højmoderne, fysisk fabriksanlæg. Vi ser, at organismen af en usynlig magt bringes til at bevæge sig. Den bringes til at stå og gå, ligesom den bringes til at jonglere med fysiske materier. Den bringes til at nedbryde og opbygge fysiske foreteelser og udfører hermed logiske skabelsesprocesser, der i sin højeste eller fuldkomneste form altid er til glæde og velsignelse for levende væsener. Men for at kunne bringes til at udføre disse skabelser eller manifestationer har den som før nævnt en genial indre teknisk, kemisk struktur. Den har i sin højeste fremtræden et pumpeanlæg i form af hjerteregeion, der befordrer blodomløbet, ligesom

lungerne også er et mekanisk anlæg, der beforder åndedrættet. Dernæst har den afdelinger for kemi. Ved hjælp af tyggeredskaberne og fordøjelsesorganerne bringes den til, af visse fysiske materier, at udvinde de næringsstoffer, der er nødvendige for dens opretholdelse. Igennem nyrer, lever og andre organer udfører den også livsvigtige processer, ligesom den også har kloakanlæg og afdelinger for reparation af skader eller læderinger af dens eget område. Hertil kommer yderligere dette, at dens øjne og synsevne udgør intet mindre end et optisk anlæg, en afdeling for opfangelse af, og en jongleren med, lys og farver. På samme måde er dens ører og høreevne en afdeling for opfangelse af, og jongleren med, lyd eller lydbølger. I kraft af dette tekniske anlæg kan stemme, tale, sang og musik manifesteres. Dernæst kommer organismens fornemste afdeling, nemlig: den psykiske eller elektriske, der igen har mange underafdelinger. De tekniske anlæg herfor er hjerne- og nervesystemet, samt de sympatiske anlæg, under hvilke de seksuelle organer også henhører. Igennem dette system forbindes organismen med ånd, der, som før nævnt, i dette tilfælde er det samme som "mellekosmisk elektricitet". *Denne elektricitet udgør organismens altovervældende drivkraft. Denne elektriske afdeling indbefatter mellekosmiske fin-anlæg, igennem hvilke tanke- og viljeimpulser og impulser for den kropslige automatik overføres til organismen som livsudtryk for omgivelserne. På samme måde bliver denne igennem disse teknisk-elektriske anlæg i stand til at modtage impulser udefra og omdanne disse til tanke- og viljeimpulser og dermed til bevidsthed og erkendelse for organismens ophav. I kraft af denne geniale konstruktion og opbygning bliver organismen det mest fuldkomne redskab for fysisk oplevelse, manifestation eller skabelse.*

LB 6. St. 2153. Vor fysiske organisme er således, som vi har set, et meget genialt redskab, der er bygget så fint og fuldkomment op, at det i sin struktur og teknik ikke overgås af noget som helst af mennesker skabt materielt, fysisk redskab. Organismen er intet mindre end en helautomatisk fabrik, udstyret med apparater, ikke blot for teknik, kemi og automatik, men også for elektriske anlæg i allerhøjeste instans, en instans der langt overstråler, hvad man for tiden kender indenfor dette område, selv om man tager de nyeste og mest moderne elektronanlæg og lignende med i betragtning. Hele organismens funktion beforders, som før nævnt, udelukkende ved mellekosmisk elektricitet. Ved denne drivkrafts anvendelse, både med og uden ledningsnet, beherskes hele organismens funktion og vedligeholdelse. Og der forekommer ikke noget som helst i organismen, der ikke udgør et eller andet organ, et redskab eller et apparat for en eller anden automatisk eller viljeført funktion. Dette organ udgør sammen med de øvrige organer eller apparater det mellekosmiske, elektriske, tekniske, kemiske helhedsanlæg eller redskab, som det levende væsens fysiske organisme i sig selv er. Ved hjælp af dette geniale redskab kan dets ophav indvirke på og tilkendegive sig for fysiske omgivelser, ligesom det igennem det samme helhedsredskab kan opfatte omgivelsernes reaktioner og tilkendegivelser. *Da den fysiske organisme således her er synlig som et redskab, som et apparatur, ja ligefrem er synlig som et fuldkomment fabriksanlæg, der*

drives ved en særlig elektrisk kraft, bliver det, i samme grad som dette forstås af den udviklede forsker, til kendsgerning for ham, at det levende væsen ikke er identisk med sin fysiske organisme. Dennes tilblivelse og undergang er således ikke væsenets tilblivelse og undergang. Men da organismen, fra et særligt synspunkt set, slet og ret kun er et redskab, et apparaturanlæg for jongleren med fysisk materie, er det klart, at denne jongleren, der i sig selv er det samme som den fysiske livsform, står og falder med dette apparaturanlæg eller den fysiske organisme. Men dette er i virkeligheden et almengældende princip, der, som vi her har set, ligeså godt gælder redskaber eller apparater opbyggede af levende materier som redskaber eller apparater, der er opbygget af døde materier. Hvis et menneskes eventuelle redskab eller apparat for en eller anden fysisk manifestation, f.eks. en flyvemaskine, bliver læderet eller knust, kan det ikke mere manifestere flyvning med denne maskine. Hvis en elektrisk lampe kortsletter, kan den ikke lyse. Hvis en elektromotor er kortslettet kan den heller ikke anvendes. I alle apparater og redskaber, i hvilke elektricitet er den førende kraft, kan der opstå kortslutninger. Og de pågældende apparater kan ikke fungere, før de atter er gjort brugbare.

Da det levende væsens fysiske organisme, som nævnt, er et elektrisk anlæg, kan den naturligvis også kortslette. Da nævnte organisme er en kombination af mange forskellige apparater (organer), der hver især drives ved elektrisk kraft, kan de naturligvis hver især kortslette, uden at de øvrige apparater kortsletter. Der kan derved opstå lokale kortslutninger i organismen. Dette vil i bedste tilfælde ikke betyde, at hele organismens funktion standser. Sådanne lokale kortslutninger kender menneskene ikke. De kender kun deres virkninger. Disse virkninger udgør alt, hvad der kommer ind under begrebet "sygdomme". Alle sygdomme udgør, i deres inderste analyse, som vi her skal se, mellemkosmiske elektriske kortslutninger ganske uanset, hvordan de så end på den, for de fysiske sanser tilgængelige overflade, måtte tage sig ud, og ganske ligegyldigt, hvilke navnebetegnelser de her har fået.

LB 6. St. 2154. *Det er ikke blot de lokale apparater i den fysiske organisme, der kan kortslette. Det kan også ske, at organismen bliver totalt kortslettet, hvorved den mellemkosmiske, elektriske hovedstrøm til denne bliver totalt afbrudt. At alle organismens funktioner i dette tilfælde standser er selvfølgeligt. Funktioner kan ligeså lidt finde sted i levende som i døde materier uden drivkraft. Hvis nævnte kortslutning er af et sådant omfang, at den ikke kan repareres eller udbedres, må organismen kasseres, idet den uden den elektriske strøm eller drivkraft er ubrugelig og ikke mere vil kunne opfylde sit formål. Det er en sådan totalt kortslettet organisme, vi kalder et "lig". Et "lig" er således et mellemkosmisk, elektrisk, kortslettet organisk apparat. Det kan derfor ikke være udtryk for et levende væsens død eller undergang, således som man almindeligvis i dagliglivet antager. Det kan udelukkende kun være udtryk for et redskabs eller et apparats undergang. Alt det ved organismen, der var synligt for de fysiske sanser før kortslutningen, dens øjne, ører, hænder og fødder osv., er stadig synlige. Det, der mangler, er altså kun det, der aldrig har været direkte*

synligt for de fysiske sanser, nemlig den kraft, der før beherskede organismen og bevirkede dens funktioner, og som vi nu har lært at kende som mellemkosmisk elektricitet, der igen er det samme som mellemkosmisk ånd. Denne usynlige kraft eller ånd er altså ikke mere i organismen og kan ikke mere tilgå denne. Men det betyder ikke, at nævnte ånd eller kraft ikke eksisterer. Fordi en lampe kortslutter, ophører den elektriske strøm ikke med at eksistere. Den kan bare ikke mere komme til udløsning i lampen. Fordi den fysiske organisme, som udelukkende er et elektrisk anlæg, er kortsluttet, betyder det heller ikke her, at den elektriske strøm, som før beherskede organismen, er ophørt med at eksistere. Den eksisterer stadig, selv om den ikke mere kan tilgå den læderede eller kortsluttede organisme.

LB 6. St. 2157. Vi skal i det følgende ad rent teknisk vej påvise, hvorledes det levende væsen stadigt eksisterer, selv om dets fysiske organisme er blevet til et lig. Vi vil derfor her følge strukturen af den kraft, der beherskede organismen, før den blev til et lig. *Vi har allerede set, at det levende væsen ikke var organismen, og at dennes tilblivelse og undergang derfor heller ikke kan være det levende væsens tilblivelse og undergang. Vi har ligeledes konstateret, at organismens drivkraft, som nævnt, var mellemkosmisk elektricitet, der igen er det samme som en materie, der på det fysiske plan kun kan erkendes i form af kraft. Denne kraft er altså usynlig for de fysiske sanser. Den kan udelukkende kun erkendes igennem dens indvirkning på fysisk materie. Igennem denne indvirkning bliver den indirekte tilgængelig for fysisk sansning som identisk med den usynlige kraft, vi kalder "psyke" eller "ånd". Denne ånd eller mellemkosmiske elektricitet befordrede alle organismens funktioner, lige fra de allermindste til de største af dens vibrations- eller bevægelsestilstande. Ved at iagttage denne krafts indflydelse og beherskelse af den fysiske organisme, bliver det en kendsgerning, at den ikke ukompliceret og ligefrem flyder ind i organismen som en ganske enkel og uhæmmet strøm. Den er ligeså vel reguleret og tilpasset til organismens forskellige apparater (organer) og funktioner som den elektriske strøm, der anvendes som drivkraft i en fabrik. Ligesom nævnte kraft i en fabrik bliver ledet og således er under viljekontrol, således kan vi også se, at organismens drivkraft, den mellemkosmiske elektricitet, bliver ledet og dermed befinder sig under viljekontrol. Vi ser, at denne kraft ikke blot ligger til grund for selve opbygningen og vedligeholdelsen af den fysiske organisme, men at denne også beherskes af nævnte kraft. Ved hjælp af den bringes organismen til at udføre handlinger, manifestationer eller skabelser, der tilsammen er under en fuldstændig logisk kontrol, dels automatisk og dels ved vågen, dagsbevidst viljeføring. Denne mellemkosmiske elektricitet i organismen forekommer således i form af mange forskelligartede impulser, nogle meget fine eller mikroskopiske og andre mere grove og robuste, alt efter de særlige apparater eller organer, hvis virksomhed de skal befordre. Uden denne usynlige kraft ville organismen aldrig nogen sinde kunne være blevet til. Da den er bygget fuldstændig logisk op, og, som vi ser, udgør et genialt og fuldkomment fabriksanlæg med et væld af forskellige apparater (organer), der alle hver især har sine hensigtsmæssige*

funktioner i det samlede helhedsformål: at opretholde organismen som et fuldkomment redskab for dens ophavs fysiske oplevelse og manifestation, bliver det her til kendsgerning for den udviklede forsker, at det levende væsen, der er organismens ophav, også er hinsides denne mellemkosmiske elektriske kraft. Det kan benytte denne kraft, ja, den er således i virkeligheden dets absolutte livskraft, idet al manifestation og oplevelse af liv uden den ville være en total umulighed.

LB 6. St. 2158. *Da organismens ophav ikke blot er hinsides den fysiske organisme, men også er hinsides den mellemkosmiske elektricitet eller livskraft, bliver denne kraft således et mellemlid mellem nævnte ophav og dets fysiske organisme. Dette mellemlid bliver dermed en kendsgerning. Set fra et fysisk synspunkt bliver nævnte mellemlid således en kraftens verden. Men da denne kraft er det samme som ånd og dermed psykisk, bliver det ligeledes her til kendsgerning, at der eksisterer en psykisk eller åndelig verden. Og vi har her fået et meget stort materiale i hænde, som kan afsløre al den mystik, der på grund af uvidenhed, primitivitet og overtro er opstået omkring denne. Rent bortset fra den geniale og logiske opbygning, som den fysiske organisme repræsenterer, må vi også tage i betragtning alt det, den bringes til at udrette eller skabe. Al menneskelig skabelse, såsom bygningsværker, kraftværker, fabrikker, maskiner, apparater, kunstværker, litteratur- og musikværker osv. har kun kunnet finde sted i kraft af den menneskelige, fysiske organisme og dennes beherskelse ved hjælp af den mellemkosmiske elektricitet eller psykiske kraft. Forud for disse menneskelige skabelser er disse altså blevet ønsket og planlagt. Men når de er blevet ønsket og planlagte forud for deres fysiske skabelse, kan dette ønske og denne planlægning netop kun have eksisteret på det psykiske plan. På dette psykiske plan er de blevet til i psykisk materie, altså i mellemkosmisk elektricitet. Det viser os, at den mellemkosmiske elektricitet ikke udelukkende fremtræder som "kraft", men at den på det psykiske plan også fremtræder som "stof" eller "materie", man kan opleve og skabe i. Men når vi kan opleve og skabe i denne materie, bliver det psykiske plan også en verden med detaljer, vi kan opleve og manifestere i ganske uafhængigt af det fysiske plan. Ja, de fysiske skabelser er, som vi i det efterfølgende skal se, kun kopier af skabelserne på det psykiske eller åndelige plan.*

LB 6. St. 2159. *Det er denne oplevelse og skabelse i psykisk eller åndelig materie, der udgør vor tankeverden, der igen er det samme som vor bevidsthed eller psyke. I denne vor tankeverden bliver alle vore ønsker og begær til. Her skaber vi de første billeder af vore ideer og forestillinger, billeder af vore længsler og ønsker, billeder af vore sorger og bekymringer såvel som af vore glæder og opmuntringer, billeder af vor viden og indsigt, billeder af vor karakter og væremåde osv. Alle disse billeder udgør, som før nævnt, detaljerne i vor tankeverden. Da disse tankebilleder i deres inderste natur kun kan eksistere i psykisk materie, hvilken vi nu har lært at kende som mellemkosmisk elektricitet, kan de umuligt opfattes med fysiske sanser, da disse kun kan registrere al*

psykisk eller elektrisk materie som usynlig kraft. For at tilkendegive disse vore tankebilleder for medvæsenernes fysiske sansning, må de overføres til, og tilkendegives i fysisk materie. En sådan overføring af tankebilleder til fysisk materie udgør ikke blot de foreteelser, vi kender som skrift og tale, men den omfatter absolut al menneskelig manifestation eller skabelse. Der findes således ikke nogen som helst menneskelig manifestation eller skabelse i fysisk materie, der ikke udgør en kopi af forudgående tankebilleder i væsenets psyke eller bevidsthed. Men det levende væsens oplevelse af livet er ikke blot en åbenbaring i fysisk materie af impulser indefra. Den er også en åbenbaring af impulser udefra. Igennem de fysiske sanser er væsenet i stand til at se andre levende væseners manifestationer i fysisk materie, ligesom det naturligvis også er i stand til at se naturens fysiske manifestationer. Ved hjælp af de fysiske sanser: synet, hørelsen, følelsen, lugten og smagen dannes henholdsvis synsbilleder, høre billeder, følelsesbilleder, lugts- eller duftsbilleder og smagsbilleder. Igennem nerve- og hjernesystemet overføres disse fysiske sansebilleder som mellemkosmiske elektriske impulser til væsenets mentalitet eller psyke, der udgør selve hjemstedet eller centralorganet for væsenets mellemkosmiske elektriske system. Her bliver de nævnte impulser igen af væsenets mellemkosmiske elektriske eller psykiske sansestruktur omdannet til mellemkosmiske, elektriske eller psykiske billeder, der altså er det samme som tankebilleder og udgør en kopi af de fysiske foreteelser, af hvilke de blev udløste. Det levende væsens oplevelse af livet, dets sansning eller bevidsthedsfunktion er således udelukkende en jongleren med mellemkosmiske elektriske impulser. Disse impulser opstår som en slags reaktioner af sansernes berøring med den ydre verden og udgør væsenets oplevelse af nævnte verden. Denne oplevelse danner igen væsenets indre verden, dets viden og begavelse, dets vilje og begær. Når impulserne udefra den ydre verden igennem sanserne, der i sig selv er et fin-elektrisk system, rammer den indre verden, reagerer denne indre verden. Det er disse reaktioner, der dels er automatiske og dels viljeførte, der bliver til væsenets manifestation og tilkendegivelse overfor medvæsenerne. Denne manifestation udgør altså væsenets væremåde, dets moral, dets begavelse, dets sympati og antipati, kort sagt, hele dets forhold og indstilling til livet.

BISÄTTNING 43 KAPITLET

Tänkandet som det främsta fundamentet för blodbildningen och därmed för organismens hälsa

Vad är då tänkande, eftersom det spelar en så stor roll i människans tillvaro? – Tänkande är en genom hennes hjärna och nervsystem koncentrerad utlösning av "överfysiska" krafter. Enligt Livets bok är "överfysiska" krafter återigen

detsamma som högre elektriska vågor eller vibrationer. Dessa vågor mottagande och avsändande genom organismen förnims som "tankar". Dessa förnimmelser är i sin tur detsamma som livsupplevelse. När en människa tänker är det alltså liktydigt med att det genom hennes hjärna och nervsystem – som i detta fall kan betraktas som en "radioanläggning" av utomordentligt fin konstruktion – går en ström av elektriska vågor, som i jämförelse med de vanliga radiovågorna är mikroskopiskt små. Medan denna ström inåt upplevs som tanke, som förnimmelse av livet, visar den sig utåt som – "magnetism", som i detta fall återigen är liktydigt med det vi kallar "livskraft".

Emedan tankarna alltså är detsamma som fina elektriska vågor som genomströmmar organismen, blir varje tanke identisk med en eller annan form av – "elektrificering" av organismen, vilket i sin tur är detsamma som en "överfysisk" kraftpåfyllning. Denna "elektrificering" eller "kraftpåfyllning" utlöses direkt i blodet. *Tänkandet blir därmed det främsta fundamentet för skapande av blodet, och blodets kvalitet måste därför stå och falla med tänkandets natur och kvalitet. Eftersom blodet återigen utgör det bärande fundamentet för själva organismens skapande, vidmakthållande och välbefinnande, blir tänkandet alltså själva livets allra högsta manifestationsfaktor. – Vad en människa tänker, det blir hon. Har hon sjukliga abnorma tankar, kommer hennes organism att bli sjukligt eller abnormt magnetiserad, varvid den i motsvarande grad måste framträda som sjuklig och försvagad, medan den genom ljusa, friska och normala tankar oundvikligen kommer att vara ett uttryck för högsta normala välbefinnande.*

44 KAPITLET

Tanken är identisk med all kraft och rörelse i naturen såväl som i organismen

Att tanken utgör en kraft som just binder eller fasthåller organismen i ett bestämt tillstånd kan man bland annat se i en människas ansiktsuttryck. Enbart det faktum att dessa kan vara olika visar ju, att det bakom ansiktet existerar en kraft som är bestämmande för ansiktsmuskulaturens mimik. Ett ansikte kan ju uttrycka vrede och hat i ena ögonblicket, och mildhet och kärlek i nästa. Att det bakom vreden är vredestankar, och bakom kärleken är kärlekstankar är ju ett faktum för varje normal människa. Men om dessa tankar inte vore en kraft, en energi, kunde de ju överhuvud taget inte influera på någonting, och därmed inte heller på ansiktets muskulatur. De skulle alltså inte – som nu ibland är fallet – kunna få blodet att "rusa till kinderna", få hjärtat att bänka häftigare, få en människa att *rodna* eller *blekna*. Varje ansikte skulle vara stelt som en bildstod, liksom det skulle vara omöjligt att röra armar och ben. Om tanken vore absolut "orörlighet", absolut stillhet, skulle den ju omöjligt kunna påverka hjärna och nerver, och skulle därmed aldrig kunna förnimmas eller upplevas, eftersom en påverkan omöjligt kan äga rum utan att vara identisk med rörelse.

Utän rörelse existerar det alltså inget tänkande, och utan tänkande ingen upplevelse av tillvaro. En evig stillhet, en evig död skulle råda i stället för liv.

Världsalltet skulle vara ett evigt "i n t e t ". Men då detta är motsatsen till det faktiska förhållandet, är tanken alltså ovedersägligt identisk med rörelse. All rörelse i tillvaron, såsom molnens flykt, havets bränningar, klotens kretslopp, blodets ström i våra ådror, såväl som våra ord, handlingar och framträdanden, är alltså manifestation av tanke, eftersom "tanke" endast är jagets förnimmelse av sin omgivande energi eller rörelse. När energin framträder som vibrationer eller vågor av en sådan natur, att den går direkt genom hjärnan och nervsystemet och därvid förnims som identisk med medvetandet, upplevs den som "tanke". När den däremot framträder i andra former, kan den endast upplevas indirekt eller som någonting utanför tankeorganen eller skilt från medvetandet, och framträder då för individen som "rörelse". "Tanke" utgör alltså den innersta förnimmelsen av rörelse. "Rörelse" utgör den yttersta konsekvensen av denna förnimmelse.

45 KAPITLET

Den jordiska människan använder stundom ett tankeklimat som tillhör en miljö hon för länge sedan vuxit ifrån

Eftersom tanken är den magnetism, den livskraft, som blodets konsistens och kvalitet och därmed individens hela verkliga lycka och välbefinnande baseras på, blir tankens art, natur och kvalitet huvudfaktorn i ett levande väsens alla slags framträdanden i tillvaron, såväl normala som onormala. Om de tankearter eller tankeklimat som passerar genom individens tankeorgan, och därmed skapar dess viljeinriktning eller handlingssätt, är av en onormal eller abnorm karaktär, blir, som förut nämnt, denna individs blodmagnetisering eller livskraftöverföring, och därmed hans organism också onormal eller abnorm, eftersom kraftöverföringen är identisk med tänkandet. Då den jordiska människans utveckling under de senaste årtiondena gått osedvanligt snabbt, befinner människorna sig i motsvarande grad i en utvecklingszon, vars normala tankeklimat de ännu inte riktigt blivit förtrogna med. Följden av detta är, att de i stor utsträckning använder urgamla tankeklimat (föreställningar), vilkas energiutlösande natur endast kan betraktas som normal magnetism eller livskraft för organismer på låga primitiva djuriska stadier som de jordiska människorna med den högsta delen av sitt medvetande faktiskt för länge sedan har lämnat. Mellan de jordiska människornas organismer och deras tankeklimat råder alltså i motsvarande grad en viss disharmoni. En viss form av onormalt tänkande och därmed överföring av en motsvarande onormal livskraft till organismerna är därför dominerande. Dessa organismer kommer därigenom att i samma grad framträda som sjuka, som svaga och mottagliga för infektioner m.m. Organismerna är märkta av smärta och lidande. "Helvetets eld" flamar över den jordmänniska tillvaron.

46 KAPITLET

Mänskligheten har ännu bara delvis blivit frälst genom religionens och världsåterlösningens tankeklimat

På ovanstående grund har världsreligionerna kommit till. Och av samma anledning har deras upphov kallats *"världsfrälsare"*. De var nämligen väsen som, i större utsträckning än allmänheten, använde det för människan normala tankeklimatet, använde den riktiga livskraften, samtidigt som de gjorde detta tankeklimat känt för medväsendena. Detta tankeklimat blev sedan i form av religioner och moralförädling den första begynnande och nya, riktiga *"livskraften"* eller magnetismen för de jordmänniska organismerna. Då människorna genom att använda detta tankeklimat, genom att låta det genomströmma sina hjärnor och nervsystem, genom att bli andliga forskare, inte kan undgå att få sitt blod elektrificerat eller genomströmmat av dessa förfinade och för lägre instinkter tillintetgörande energier, och få sitt blod och därmed alla övriga organiska detaljer förfinade, mer normaliserade, få tillvaron mer fri från lidande och livet mer identiskt med lycka, så måste allt sant religionsskapande och dess upphov ovillkorligen komma in under begreppet *"världsfrälsning"* eller *"världsåterlösning"* för mänskligheten. Därmed är ju inte sagt att de kända religionernas identitet som *"normaltankar"* eller *"normallivskraft"* för det mänskliga blodet och det mänskliga medvetandet varit i hundraprocentig renkultur – tvärtom. Religionerna kan endast vara uttryck för några – av lägre eller primitiva jordmänniska tankearter och genom missförstånd förtunnade – återgivningar av sina upphovsmäns enkla, till hundra procent riktiga tankeguldkorn eller verkliga symbolik eller analyser av de eviga fakta. Som följd härav blir dessa religioner i motsvarande grad ur stånd att utlösa den hundraprocentiga blodelektrificering som ger individen det orubbliga och verkligt fullkomliga, sjukdomsfria lyckotillståndet. Människorna har genom de hittillsvarande religionerna eller moraltankeklimaten ännu bara delvis blivit *"frälsta"*, helt oberoende av i vilken grad de själva må anse sig helt och fullt ha uppnått detta tillstånd. Därför ser man också märkligt nog att de så kallade *"gudfruktiga"*, *"heliga"*, *"rättroende"* och *"saliga"* människorna också kan angripas av sjukdomar och lidande alldeles som de så kallade *"ogudaktiga"* och *"vantroende"*, *"rånare"* och *"mördare"*.

47 KAPITLET

Varför man skall älska varandra

Det slutgiltiga och absolut lyckobringande tankeklimatet existerar i renodlad form endast när det representerar en hundraprocentig upplevelse av tillvarons eller livets eget förnuft eller egen intelligens, reglerad av en till denna intelligens anpassad jämbördig känsla. När ett tankeklimat av denna art – som återigen är detsamma som *"den heliga anden"* – blir till den dagliga energiutlösningen genom människans tankeorgan, kommer således hennes blod och organism att

genomströmmas av högsta existerande magnetism eller livskraft, och därigenom att bli uttryck för den högsta form av sundhet. Men då denna livskraft genom tankeorganen blir identisk med den allra högsta vetenskap, visdom och kärlek, blir individens andliga kroppar också uttryck för den bästa hälsa. Detta högsta tankeklimat skapar alltså ofelbart *"en sund själ i en sund kropp"* vilket i sin tur utgör den ovedersägliga huvudbetingelsen för upplevelse av *det verkliga livet* bakom den illusoriska världen. Endast *"de renhjärtade skall se Gud"*. Betydelsen av det stora budet *"älsken varandra"* får här sin orubbliga bekräftelse.

48 KAPITLET

Vår tanke är den högsta yttre naturkraften för vår organisms mikroväsen

Som vi här berört, är tanken alltså detsamma som individens livskraft och är därmed huvudfaktorn vid skapandet av hans hälsa eller sjukdom, såväl kroppsligt som själsligt. Emedan individens organism utgör ett *"universum"* eller en boning för myriader av mikroskopiskt små väsen, är det inte enbart för honom själv som denna livskraft blir hälso- och lyckobringande. Den är också en viktig medverkande faktor vid skapandet av de små mikroväsendenas öde. I deras *"universum"* utgör den ju den högsta yttre kraften, vilket vill säga en *"naturkraft"*. Här måste man tänka på att de nämnda väsendena var för sig också har en liten organism som i sin tur är boning eller *"universum"* för myriader av ännu mindre mikroväsen. Då de alltså har en organism, måste de ovillkorligen också utlösa någon form av tänkande och den därmed identiska magnetiseringen, ty utan magnetisering kan en organism inte vara något annat än ett *"lik"*.

163 KAPITLET

Det levande väsendets fysiska och psykiska kroppar, materier och tankestoff

Det levande väsendets totala organism består, som läsaren redan vet, av sex olikartade delar. Den fysiska delen är uppbyggd av mineralisk, vegetabilisk och animalisk materia och utgör den del av det levande väsendet som av de flesta är känd som dess *"fysiska kropp"*. Däremot är de fem andra delarna av denna organism, vilka är uppbyggda av materier på helt andra stadier i kretsloppet, ännu inte i sin ursprungliga natur kända av vetenskapen eller allmänheten. Varje sådan del utgör en kropp liksom den fysiska delen, men är det levande väsendets redskap för manifestation och upplevelse av livets utveckling i överfysiskt tillstånd. Dessa materier är varken vegetabiliska eller animaliska utan kan betraktas som elektriskt vibrerande *"tankemateria"* som strålar genom hjärna och nerver, och är det som tillsammans med jaget ger den fysiska kroppen liv och medvetande, skapar dess växt, utformning och kvalitet.

DEV 5

Indledning

Den menneskelige organisme er et mælkevejssystem bestående af seks universer

Symbolerne er beregnet på at være materiale, ved hvilket man kan påvise, at alle sygdomme er kortslutninger i tankeverdenen. Tankeverdenen er en kombination af elektriske, magnetiske kræfter, der udfylder tomrummet imellem de fysiske partikler, som vor organisme består af. Denne tankekombination oplever vi som vor bevidsthed. Med vore ønsker, begær og vilje kan vi holde denne i total kontakt, hvilket vil sige: fri af kortslutninger, dels indbyrdes i organismen, og dels udvendig i forholdet til andre levende væseners organismer. Og der kan da umuligt opstå de kortslutninger, der er alle sygdommes absolutte inderste årsag. Det er dette privilegium, det totalt fuldkomne menneske i Guds billede har, når det befinder sig i sin egen verden, hvilket vil sige: i det totalt fuldkomne menneskerige.

Men mennesket kan også med sine begær, ønsker og vilje skabe et ocean af kortslutninger i tomrummet mellem organismens partikler, kloder og verdener og derved skabe verdenskatastrofer i sit eget universområde (altså sit fysiske legeme). Disse kortslutninger oplever organismens ophav som sygdomme. Det er disse sygdomme, det ufærdige menneske lider af. Der findes således ikke en eneste sygdom, der udgør en undtagelse herfra. Ud fra denne kendsgerning vil vi her se, at mennesket med sine begær, tanker og vilje kan nå frem til at kunne beherske organismens partikler og derved holde organismen fri af kortslutninger, hvilket vil sige sygdomme. Kortslutninger opstår først og fremmest af had og hidsighed og den kædereaktion, dette kan afstedkomme over for andre væsener i form af krig, mord og drab, tortur og lemlæstelse eller alle former for forfølgelser og hævnakter. Den totale sundhed i legeme og sjæl kan kun finde sted i form af den normale livsglæde, fred og lykke. Der, hvor denne livsoplevelsestilstand ikke er til stede, er der allerede kortslutninger i væsenets åndelige eller elektriske system. Dette kan derfor ikke undgå at indvirke nedbrydende på normaliteten imellem de elektriske, magnetiske kræfter i tomrummet mellem partiklerne og her skabe kortslutninger, der får partiklerne til at eksplodere. Dette betyder så igen sygdomme, sår og lidelser i organismen. Disse partikler er i princippet kloder, sole og mælkeveje og dermed universer for de mikrolivsformer, for den mikrolivsudfoldelse, der danner fundamentet for vor organismes totale sundhed og beståen og den lysvirkning ind i sjælelivet, som en kropslig velværefornemmelse giver.

Menneskene skal igennem disse kosmiske analyser, når jeg får symbolmaterialet herfor færdigt og ligeledes får skabt en fuldkommen tekst for analyserne, kunne nå frem til at se, hvorledes denne tankesfære i virkeligheden er fuldstændigt bestemmende for deres legemlige og kropslige sundhed. At blive total hersker over sin tankesfæres udfoldelse vil være det samme som at være total hersker over sine sygdommes helbredelse eller den totale undgåelse af

sygdommes opståen i organismen. At være en så guddommelig hersker over sin universkombination og dermed over sin normale livsglædes skabelse er det samme som at være i Guds udtrykte billede efter hans lignelse.

1. Instinktuniverset. – Muskulaturen. (Organismens planterige)
2. Tyngdeuniverset. – Mave- og fordøjelsesområde. (Organismens dyrerige)
3. Følelsesuniverset. – Hjerter- og lungesystem. (Organismens menneskerige)
4. Intelligensuniverset. – Hjerneregionen. (Organismens visdomsrige)
5. Intuitionsuniverset. – Den højeste ild eller seksualregionen. (Organismens guddommelige verden)
6. Hukommelsesuniverset. – Skelet- eller mineralområde. (Organismens salighedsrige)

Kosmos nr. 1, 2001, Partikler, tomrum og tankekraft i DEV 5 Udvalgte tekster till Symbol 45

8. Hvad kan vi nu se heraf? Vi kan se, at vi med hele vor tankefunktion opretholder vore organers og vor organismes sundhed og velvære. Eller også, at vi forårsager usundhed, sygdom, nedbrydning, ja, måske total ødelæggelse af visse organer, måske af hele organismen. Når vor tankekraft via hjerne og nervesystem gennem blodet gennemtrænger og opmagnetiserer alle vores organer, betyder det naturligvis, at den trænger ind i disse organgalakser, hvis tomrum og partikler påvirkes deraf. Og lige såvel som vor tankekraft kan være livgivende og opbyggende impulser, kan den også være af så negativ art, at den laver ravage ja, ligefrem katastrofer i vore organgalakser. Hvis et menneske er i stand til at leve i alkærlighedens tankekraft, virker den styrkende og sunhedsbefordrende på alle galakserne eller mælkevejssystemerne i organismen. Et menneske med en sådan tankegang kan ikke få nogen mental sygdom og vil også på grund af sine tanker være meget beskyttet mod fysiske sygdomme. Men væsener, hvis bevidsthed er, hvad vi kalder mørk, dvs. fuld af vrede, had, jalousi, bitterhed og irritation m.m. udfylder tomrummet i deres organgalakser på en meget negativ måde, hvilket også er tilfældet om end i andre variationer, hvor det gælder den form for mørk bevidsthed, vi kender som sorg, angst, depression og stress. Mørke tankearter volder ravage i vore organgalakser, hvoraf hvert enkelt system har sine partikler, der slet ikke tåler at komme i berøring med partikler fra en anden galakse. Der opstår eksplosioner, verdenskatastrofer i vort univers' galaksesystemer, i et eller flere i forhold til tankernes art. Derved bliver visse partikler ligefrem slynget ind i områder, hvor de ikke hører hjemme. Organismens ophav kommer i sit mellemkosmiske perspektiv eventuelt til at opleve virkningen som udslæt, betændelser eller sår. Hvis et menneske er udsat for et stort nervepres med skuffelser og bekymringer kommer der følelsespartikler fra lungegalaksen ind i mavegalaksen, og der opstår mavesår. Hvis der kommer partikler fra mavegalaksen ind i lungegalaksen opstår lungebetændelse eller anden lungesygdom. Partiklerne fra lungegalaksen vil, hvis de kommer ind i hjernegalaksen eller ind i andre af organismens galakser,

kunne blive årsag til kræftsvulster i disse områder. Hvis der samtidig også kommer partikler fra mavegalaksen, kan svulsterne blive meget ødelæggende og medføre døden. Vildfarne partiklers indtrængen i galakser, hvor de ikke har hjemme, er årsagen til alle sygdomme i organismen, så man kan sige, at de er af astronomisk natur. De er verdenskatastrofer i mikrokosmos.

Menneskets atomverden og grundenergiene

Symbol nr. 46

46.1 Symbolet viser menneskets mikrounivers forstørret op til en gigantisk form som en hel stjernehimme. Vi ser, at et sådant stjernesystem ikke blot er et mørkt rum med nogle lysende sole, men at grundenergiene udgør de elektriske kræfter i tomrummet imellem solene. Vi ser således mælkevejssystemer i form af hjernesystemet (grøn farve) og hjerte-, lunge- og blodsystemet (gul farve), fordøjelsessystemet (orange farve), intuitionssystemet (blå farve), hukommelsessystemet eller skelettet (indigo farve) og instinktsystemet (rød farve).

Vi kan deraf lære at forstå, hvad det er, vi ser ude i verdensrummet, for vi kan virkelig igennem disse stjernesystemers reaktioner begynde at komme til klarhed over, hvilke dele af en organisme vi her bliver vidne til. Efterhånden som vi lærer vort eget indre at kende, kan vi begynde at finde de samme ting ude i universet. Desuden kan vi lære at opfatte vort eget indre som et univers i kraft af den velkendte nattehimmel, som vi jo ser som et univers med mørkt rum og lysende sole.

Når der er bevidsthed bag vort eget univers, må der også være bevidsthed bag det store univers.

46.2 Symbolet viser menneskets atomverden og grundenergiene. Vi ser et hjerneunivers, et åndedræts- og blodunivers, et fordøjelsesunivers, et intuitionsunivers, et hukommelsesunivers og et instinktunivers. De energier, der danner vor tanke, skaber tilsvarende fysiske områder i vor organisme. Vi kan ikke overskue tingene oppe i makrokosmos, men Gud har givet os et billede af det, således at vi allerede hernede kan danne os en mening om det, længe, længe før vi når denne højde. Allerede herfra fortæller Gud, sådan ser det ud deroppe, og sådan ser det ud dernede. Vi ser her den tankebane, den bevidsthedsudvidelse, som menneskeheden nu står på tærskelen til. Vi forstår, hvordan den vil give os herredømmet over vor tankeverden og dermed herredømmet over livet.

Småbog 16, Universets mælkeveje i DEV 5 Udvalda tekster till symbol 46

"Tomrummet" er ikke tomt

6. Man ville, hvis man var et indviet væsen, opdage, at tomrummet mellem alle stjernerne eller partiklerne kun fysisk set var et tomrum, og at det i virkeligheden var opfyldt af selve det virkelige væsen og dets væsenskerne, et

vældigt område, et gigantisk centralsystem af højpsykisk materie. Herfra ville man se, at der udstrømmede lavpsykiske kræfter til lavpsykiske centralklodesystemer, hvilket vil sige mikropartiklerne i vedkommende forstørrede menneskes psykiske organismer eller åndelige legemer. Igennem tomrummet ville man igen se vældige kraftstrømme og impulser udslynges mellem mikropartikler og hver især finde vej til de respektive fysiske sole og kloder i systemet.

Den indviede iagttager ville se, at fra det såkaldte tomrum blev hele systemet i virkeligheden opretholdt og dirigeret. Herfra blev partiklernes fart og omdrejning organiseret og kontrolleret. Nye fysiske kloder og verdener ville fremstå, udvikles og gå deres undergang i møde for at afløses af andre. Det ville også være synligt for den indviede, at impulser og livskræfter til de fysiske partikler eller sole og kloder, kom fra et særligt system i denne mælkevej, nemlig bevidsthedsorganerne hjernen og nerverne, og hvorledes disse tankeimpulser skabte reaktion i mikrosystemerne.

Mennesket og kosmos

7. Tankeimpulserne består, som analyseret i Livets Bog, af de seks grundenergier, og man ville se, hvorledes disse energier havde hver deres fysiske systemer i det store mælkevejssystem, i hvis tomrum de var den dominerende livskraft. I tomrummet mellem maveregionens mikropartikler ville tyngdeenergien eller den dræbende energi have sit naturlige hjemsted. Imellem mikropartiklerne i hjerte-, lunge- og blodregionerne ville i særlig grad følelsesenergien være den førende kraft. I tomrummet mellem hjerne- og nervesystemets partikler og mikrosystemer ville intelligensenergien have sit domæne som livskraft, medens intuitionen ville fremtræde som livskraft i de seksuelle organer. Hukommelsen eller salighedsenergiens afkrystalliseringer ville danne skelettets fysiske partikler, og instinktenergien ville være den dominerende kraft i de områder, hvor der fremstod fysiske partikler, som fra et mellemkosmisk syn ville være muskulatur og hud. Livsimpulserne eller tankekræfterne ville skabe en ustandselig forvandling, verdeneres fødsel og verdeneres undergang, blandt disse sole og kloder, og alt ville være reguleret fra det store centralklodesystem, hvorfra alle livsimpulserne eller tankekræfterne udstrålede, det som i mine analyser benævnes som overbevidstheden, hinsides hvilken det jeg eksisterer, som er det umådelige systems faste punkt, i kraft af hvis manifestationsevne det hele har åbenbaret sig. De partikler, som danner fysisk stof, er i virkeligheden kun tankeenergiernes afkrystalliseringer, et midlertidigt resultat af det levende væsens bevidsthedsenergi og skabeevne. Al bevægelse i dette univers er tanke, og sædet for det virkelige liv er tomrummet mellem partiklerne.

Med denne lysoplevelse vender vi tilbage til vor normale størrelse og skuer livet i mellemkosmos og ser atter vor velkendte mørke nathimmel over os med dens tusinder af lysende stjerner. Nu er det lettere at forstå, at disse er livsytringer, udtryk for bevidsthed, tanke og vilje, og det vi før troede var

udtryk for kaos og tilfældighed, kan vi nu se som levende væseners kredsløb inden i levende væsener, som udgør universer og stoffer for hverandre. Og vi kan erkende sandheden i vor børnelærdom om den evige Guddom: "I ham lever, røres og er vi".

Den sunde menneskeorganisme

Symbol nr. 47

47.1 Symbolet viser, hvorledes mennesket er opbygget indvendigt. Vi er ikke vant til, at hjertet er et levende væsen, at maven, tarmsystemet og fordøjelsessystemet er levende væsener. Vi er ikke vant til, at lunger, åndedrætssystemet, muskulaturen er udtryk for levende jeger. Disse jeger har den livsopgave at befordre kirtelfunktioner, hjertefunktionen, lungefunktionen, skeletdannelsen, eller hvad det nu kan være. Det er alt sammen noget, der må ledes tilbage til planmæssighed, og denne planmæssighed afslører bevidsthed. Bevidstheden afslører et jeg bagved. Derfor er det levende væsen meget mere, end det vi normalt tror. Vi er vant til, at levende væsener er mennesker og dyr, der kan løbe hen ad jorden, men planter er også levende, selv om de først senere kan begynde at flytte sig. Og vi må vænne os til, at levende væsener er ikke blot de væsener, vi er vant til at opfatte som levende. Levende væsener har alle former for struktur, alt efter den mission de skal udføre i verdensaltets opretholdelse.

47.2 Her ser vi, hvordan organismen er bygget op. Den røde farve symboliserer instinkt og skal udtrykke muskulaturen. Vi ser dernæst hjertet, lungefunktionen, åndedrættet osv., hvor den gule farve symboliserer følelse; det er altså følelsesenergi og følelsesatomer. Den orange farve i fordøjelsesområdet står for tyngdeenergien, der befordre det dræbende princip, og dette univers er således i virkeligheden væsenets helvedesregion, den mørkeste region i hele organismen. Det er en region, der vil forsvinde, fordi menneskene ikke behøver fordøjelse, efterhånden som de når frem til at kunne spise den fuldkomne føde, hvilket vil sige den modne frugt omkring kernen. Men det kan menneskene ikke leve af i dag, fordi de har alt for meget tarmsystem. Tarmsystemet skal forenkles meget mere, men det vil blive forklaret i forbindelse med et senere symbol. Til sidst har vi skelettet, der er symboliseret med indigo farve. Skelettet stammer fra den samme elektriske energi, som danner vor hukommelse.

47.3 Der er ikke noget i vejen med organismen, som vi ser på symbolet. Lungerne er fine med den rigtige materie og de rigtige følelsesatomer. Muskulaturen og maven er der heller ikke noget i vejen med. Alting har den farve og den grundenergi, det skal have. Det hele er i renkultur. Det er et væsen, hvor tankegangen er i renkultur. At opnå denne renkultur er ikke let for de ufærdige mennesker, sådan kan de jo ikke være endnu.

47.4 Her ser vi vor egen organisme, og hvorledes den er bygget op. Den er ikke bygget tilfældigt op. Der er områder, der hver især udløses ved særlige

elektriske kræfter. Hvert eneste felt har sin særlige bølgelængde: lungerne, blodomløbet og hjertefunktionen har sin, hudområdet og muskulaturen har sin, maveområdet har sin osv. Det har alt sammen sin særlige elektriske struktur, og når menneskene senere hen får lært det, så kan de undgå alle sygdomme, og så kan de selv virke ind med deres tankekraft, der jo er en elektrisk kraft.

47.5 Symbolet viser det sunde menneske, hvor alt er, som det skal være. Huden og muskulaturen (rød farve) er rene. Maveområdet (orange farve) er også rent, og der er den tyngdeenergi, der skal være. Tyngdeenergien er af dræbende natur, og så længe mennesket ikke er færdigudviklet, har det dette dræbende område. Fordøjelsesområdet er så at sige organismens mørke eller helvede.

Det mineralske område eller hukommelsesmaterien (indigo farve) er medvirkende til knogle- eller skeletbygningen. I skeletbygningen kan der også være sygdomme, men her ser vi, hvordan mennesket ser ud, når grundenergiene og stjernesystemerne i organismen er fuldstændig i orden.

Menneskene kan ikke med deres tanker virke direkte ind på det ydre, men tankerne er bygget til at kunne virke ind på stjernesystemerne i mikrokosmos og dér forbinde sig til det fysiske for derfra at gå videre op. Det er også på den måde, at de mirakuløse helbredelser finder sted i Lourdes. Det har jo vist sig, at mennesker, der i den grad har været syge og ødelagte, på et øjeblik er blevet fuldkommen raske. Det er i så fald sket ved hjælp af andre væsener, der har kunnet tænke så stærkt ind i de baner, at det har kunnet bringe orden i mikroverdenen og helbrede der. Dette er endnu ikke alment gældende, men det skal blive sådan, at mennesker kan holde sig selv raske. I en virkelig fuldkommen verden kan man jo ikke have sygdomme, hospitaler, operationer og kræftsvulster. Det forekommer ikke på det fuldkomne menneskes plan.

LB 6

Tankekraften er det samme som livskraften från DEV 5 Utvalda texter till symbol 47

2295. [...] *Livskraften bag alle levende væseners livsoplevelse og manifestation har sæde i og udvikles igennem væsenets tankekraft. Tankekraften er igen det samme som den elektriske, magnetiske kraft, ved hvis hjælp jeget forsyner alle sine fysiske organer med livskraft og velvære. Tankekraften skal være til glæde og skabe lyst til livet. Der, hvor den bliver nedbrudt på grund af vrede, had, mørk skæbne eller forfølgelse fra andre væseners side, der bliver livskraften til legemet og sjælen nedbrudt. Atom- og elektronvirksomheden svækkes i væsenets bevidsthed, og organismen stagnerer, bliver modtagelig for sygdomme og hærgnet af alskens legemlige og mentale besværligheder, der kan komme til at betyde for tidlig død og i værste tilfælde flere liv i åndssvaghed. Tankekraften er således livskraften bag hele universets struktur såvel i mikrokosmos som i makrokosmos og mellemkosmos. Men for menneskene er det naturligvis deres tankekraft, der udgør fundamentet for deres mellemkosmiske tilværelse. At få denne tankekraft fuldkommen betyder altså fuldkommen livskraft for*

menneskene. At få denne tankekraft fri af al egoisme eller af den overtro, at ethvert menneske er sig selv nærmest, og i stedet for få indført den urokkelige sandhed, at enhver er sin næste nærmest, vil betyde den totale, mentale sundhed og dermed krigens, fængslernes, sygdommenes og hospitalernes afskaffelse.

Hvordan man får en fuldkommen tankekraft

2296. Men hvordan får menneskene deres tankekraft fuldkommen? – Ja! Er al depression, nedtrykthed og sorg ikke i væsentlig grad grundet på manglende kærlighed, manglende forståelse af næstens væremåde, hvad enten den er ond eller god? – *Vejen til freden, sundheden og menneskelig lykke kan altså udelukkende kun blive til virkelighed ved, at menneskene gensidigt netop søger at holde hinanden fri af nedtrykthed, sorg og bekymring, frygt og lidelser. Der er absolut ingen anden vej til den virkelige fred eller det sande menneskeriges lykke og glæde end bekæmpelsen af vrede, had og bitterhed, misundelse og skinsyge, enhver form for martyrfornemmelse i sin egen mentalitet, ligesom man aldrig må glemme, at man selv er sin skæbnes absolut første årsag, og at vor næste således aldrig i nogen situation kan være den retmæssige skyldige i vor passage i mørket. [...]*

Sygdom i menneskeorganismen

48.2 I maveområdet, der kun skulle have den orange farve, er der meget gul farve, som ikke må være der. Det er udtryk for, at der er betændelse, sår, dårlig fordøjelse og forstoppelse. Der kan opstå en hel masse svækkelser.

Det er noget, jeg ikke kan nå at analysere ud i detaljer, men alle mennesker vil jo efterhånden få udviklet den kosmiske bevidsthed. Der skal også være noget til dem at finde ud af. Fremtidens læger vil i detaljer kunne finde ud af alle disse ting, men her er grunden altså lagt. Det er tankerne, der er livskraften, som igennem atomerne bliver til fysisk materie. Derfor gælder det om at have tanker, der kan danne den rigtige livskraft, og ikke tanker, der får atomerne til at fare ud fra hinanden eller til at støde sammen og eksplodere.

48.3 Symbolet viser nogle af de sygdomme, der kan opstå i organismen. Blod- og lungesystemet (gul farve) har fået for megen tyngdeenergi ind, måske nede fra maven. Vi ser også sygdomme i hudområdet (rød farve) og flere andre sygdomme. Der, hvor felterne ikke er rene, er der sygdom.

Nede i mikroverdenen ser man disse sygdomme som eksplosioner. Når mikroverdenen i den grad skal fremhæves, er det, for at menneskene kan komme til at forstå, at dér kan deres tanke virke ind. Tanken virker ikke straks på f.eks. et sår. Hvis menneskene skal indvirke på et sår, skal det være nede i stjerneverdenen, og det vil de efterhånden kunne opøve sig til. Ved at studere disse analyser kan menneskene lære at koncentrere sig ind på deres egen

stjerneverden. Det er dér, de har magten, og det er dér, tanken kan virke ind. Det har man også eksempler på fra Indien, hvor enkelte mennesker i den grad har trænet sig op til f.eks. at kunne standse deres hjerte i flere dage, lade sig begrave osv., og så sætte hjertet i gang igen. Det er jo ikke det, der er meningen, men det viser blot, at det kan lade sig gøre.

Med deres tænkeevne skal menneskene lære at kunne regulere og holde deres egen organisme i orden. Det skal de først og fremmest gøre ved ikke at såre og gøre fortræd udadtil, og dernæst kan de selv overvinde de sygdomme, som de får ved smitte eller på anden vis.

Mikrokosmisk stjernesystem. Organisk atomverden

49.1 I forgrunden af symbolet ses et atom med to elektroner.* Vi må forstå, at det ikke er fantasi, selv om noget på denne tegning måske godt kunne være lidt større og noget andet mere tåget, men det er jo kun et symbol. Det viser kun princippet i analysen af atomverdenen, og det kan ikke omstødes. Når vi går ned i atomverdenen, ser vi atomerne som sole. Det, vi kalder stof, dannes af et særligt forhold mellem atomet og dets elektroner.

I vor organisme er der særlige atomer i de forskellige, særlige legemsdele. Der er f.eks. lungeatomer, hjerteatomer, blodatomer og muskelatomer, men foreløbig skal vi blot slå fast, at således ser vi mennesker ud. Set fra et bestemt plan er det hverken mennesker, dyr eller planter, men en evigt fortsættende mikroverden, inddelt i mange særlige systemer, som vi fra mellemkosmos iagttager som mennesker, dyr og planter, men som nede fra mikrokosmos ser ud som stjernesystemer og mælkevejssystemer.

49.2 Symbolet viser en enkelt sol, det vil sige et atom. Atomet har sine elektroner, men vi kan også sige, at vi i dette univers ser en sol og nogle planeter. På symbolet er der også andre atomsystemer med planeter, men de er jo ligesom i universet langt borte, og dem skal vi ikke beskæftige os med her. Her skal vi kun se på et enkelt atom og dets elektroner. Der er en forbindelse fra dette centrum eller denne sol og ned til disse kloder. For bedre at forstå dette kan vi se på den forbindelse, der er mellem vor egen sol og dens planeter.

I vort solsystem er der adskillige planeter, der i forskellige baner kredser omkring solen, og vi bor på en af dem, nemlig jorden. Alle disse planeter bliver styret og ledet af solen. Hvis solen ikke var til, ville jorden være en isørken uden liv, og vi ville aldrig være kommet til at eksistere her på denne klode. Da solen er et atom i makrokosmisk form, kan vi her se princippet i atomet. Solen er et livgivende center for livet på vor klode, hvilket vi selv oplever som en fysisk kendsgerning.

Hvor meget liv, der er på de andre planeter, er en sag for sig, men liv er der, fordi al bevægelse er udtryk for liv. I skabelsen eller forvandlingen på de forskellige kloder er der forskellige livsformer, der jo ikke behøver at være den samme livsform som her på jorden. Det afhænger af, om de fysiske betingelser på de andre kloder er af samme slags. De kan være længere tilbage i udvikling

end jordkloden, og de kan være længere fremme. Det er ikke noget, der forandrer princippet.

For at livet kan eksistere på det materielle plan, må der være et center, fra hvilket energierne kan bringes ind fra det åndelige plan. Dette center for tankeenergi i form af en sol eller et atom kan sende bevidsthedsenergi ind på det materielle plan og holde det i live. Igennem solen får vi altså ikke blot fysisk solskin og varme, men igennem solen kommer der også en umådelig mængde elektriske kræfter og kosmiske stråler, som er bevidsthedsenergi eller tankeenergi. Det er disse energier, som ligger bag ved de fysiske udfoldelser, som former tingene, som ligger bag planerne, og som har betinget, at vi har fået den form, vi har.

Solen er en umådelig kraftkilde med gigantiske kræfter. Der er en vældig virksomhed på solen med atomsprængninger. Atomer sprænges og opbygges igen og igen i et vældigt kredsløb.

Fra jorden kan vi se solpletter, der er så store, at der med lethed kan forsvinde 2-3 jordkloder ned i en sådan plet – så gigantisk stor er solen. Det ser ud som om solpletterne er sorte, men det er de i virkeligheden ikke. Det skyldes, at der omkring solen ligger en vældigt lysende atmosfære, og når de elektriske storme slår hul på denne atmosfære, ser de underliggende lag ud, som om de var mørke i forhold til det ydre lysende lag. Sådanne storme eller voldsomme kraftudløsninger virker med det samme ind på jorden.

I solpletterne og solens lysende atmosfære er der voldsomme elektriske storme. Solen udsender et væld af elektriske og andre kræfter og holder derved et vist område af universet i live, det vil sige planeterne i dens system. De uroligheder, der i form af elektriske og magnetiske storme kan mærkes på jorden, viser, at der går kræfter igennem verdensrummet. Sådanne storme udløses tit, og disse elektriske kræfter, der i virkeligheden er udtryk for tankekraft, kan registreres på jorden. De er med til at udløse vulkanske kræfter, der således ikke altid skyldes presset fra jordens glødende indre. Der er ganske vist et vældigt pres nedefra, men uroen kommer ofte fra elektriske udladninger, der er udtryk for makrokosmiske tankekræfter.

Det, vi ser som nordlys, skyldes en udløsning af mere rolige eller normale kræfter. Ved begge poler forekommer et sådant polarlys. Det er meget ejendommeligt at se polarlyset, når det fuldstændigt ser ud som et tæppe med de skønneste farver. Men det viser, at jorden er omgivet af vældige elektriske kræfter, som udløses fra solen. Imellem solen og jorden er der altså en forbindelse, som ligger hinsides den synlige verden. Af og til kommer disse elektriske kræfter til syne ved særlige udløsninger, men normalt er de ikke synlige, når de går igennem verdensrummet. Verdensrummet er altså opladet af vældige magnetiske baner, igennem hvilke kræfterne udløses.

Det er nødvendigt, at vi får klarhed over dette, for det giver os en viden om vor egen situation. I solsystemet ser vi blot en organisme i forstørret målestok, hvor vi ser spillet imellem atomet og dets elektroner i makrokosmisk tilstand. Det er kun til for at give liv og ikke for noget som helst andet. At vi nede i atomverdenen ikke kan se det med vore fysiske sanser, forandrer ikke

princippet. Menneskene vokser frem til med deres kosmiske indsigt at kunne se livet i de elektriske kræfter imellem atomet og elektronerne; det er bevidsthedskraft ligesom imellem solen og planeterne. Således er verdensaltet altså besjælet, og derfor er det rigtigt, når der i Bibelen står, at Guds ånd svævede over vandene. Guds ånd er jo Guds bevidsthed, der svævede over vandene, og vandene er jo udtryk for partiklerne, solene og mælkevejene. På samme måde svæver vor ånd eller bevidsthed i tomrummet imellem atomerne i vor organisme.

49.3 Vi ser nu her et atomsystem, men det kan akkurat lige så godt være et solsystem. Solen er et kraftcenter, omkring hvilket kræfterne stråler ud og beliver planeterne. Vi ved jo, at vi er vældigt afhængige af solen. Min tale og Deres lytten, Deres øjne og mine øjne, vor fordøjelse, alt, hvad der røres i os, er i dette øjeblik afhængig af solen. Hvis der skete noget med solen, så var vi også færdige, fysisk set. Det er så nøje forbundet, vi får kraften fra solen, og planeterne får kraften fra solene. Solene får kraften fra den åndelige verden, tankeverdenen, bevidsthedsverdenen. "Guds ånd svævede over vandene". Kan man se det tydeligere noget sted? Guds ånd er jo bevidsthed, bevidstheden er tomrummet, og tomrummet er jo stråler, kosmiske stråler. Kosmiske stråler er kraft, som bliver omdannet igennem solene, og som bliver omdannet igennem atomerne. Uanset om vi kalder det atomer og elektroner nede i vor egen organisme, eller vi siger, at det er sole og kloder, så er det samme princip. Der kan være nogen forskel i ydre foreteelser, men grundprincippet er det samme. Målet er det samme.

49.4 Symbolet viser et system med sole og planeter nede i vor organisme, som består af forskellige materier, der alle sammen fremtræder i stjernetågeform.

Disse stjernetåger er ikke på det fysiske plan. På en måde er de nok fysiske, for det fysiske fortsætter jo i uendelighed, det vil aldrig komme til en ende. Men det ligger fuldstændigt uden for det, vi kan opleve. Vi kan kun opleve virkningerne af disse ting. Stjernetågerne på symbolet er så at sige gået over til at være "åndelig materie". Denne materie er den første grad eller den groveste grad af "åndelig materie", fordi væsenerne her er fysiske, de er ikke diskarnerede. Man må huske på, at den virkelige "åndelige materie" består af diskarnerede væsener. I princippet viser symbolet inkarnerede væsener, altså væsener med fysiske kroppe.

Den virkelige åndelige materie, som vi bruger til vor tanke, til at tænke med og til at forme ideer med osv., består af diskarnerede væsener. De har ikke en fysisk krop, de er på det åndelige plan. Det er disse diskarnerede væsener, der er materiale for vor tanke. Når vi kan forme en ide eller skabe et fantasibillede og derefter bringe det videre til den fysiske materie, sker det fra disse diskarnerede mikrovæsener. De danner den "åndelige materie" og lystrer altså vor bevidsthed, så tanker og ideer kan bringes videre til den "åndelige materie",

som er fysisk inkarneret. De fysisk inkarnerede mikrovesener danner "kraftmaterie", mens de diskarnerede mikrovesener danner "tankematerie".

49.5

- Stjerneverdenens mysterium – al materie er tomrum og partikler
- Stjerneverdenens partikler og tomrum som organer og funktioner i makrokosmiske vesener.
- Mikrokosmiske partikler og tomrum som organer og funktioner i mellemkosmiske vesener.
- Mikrokosmiske partiklers mikrokosmiske partikler og tomrum eller materiens eller stoffets partikler og tomrum udgør grov "åndelig materie". Den kan ikke sanses med de fysiske sanser. Den kan kun erkendes igennem dens virkninger. Denne materie må dog skelnes fra den virkelige åndelige materie, der udgøres af nævnte mikrovesener i diskarneret og frigjort tilstand. Det er denne sidstnævnte materie, der udgør de levende veseners højere bevidsthedsmaterie. Denne materie lyster direkte tanken på det åndelige plan, mens den førstnævnte nærmest er at betragte som "kraftmaterie". Således vil det levende væsen, hvilket her vil sige det fuldkomne menneske, komme til at beherske sin organisme udelukkende ved sin tankematerie og dens tilknytning til kraftmaterien.

Den sunde atomvirksomhed i organismen

Symbol nr. 56

56.1 Symbolet viser et atom – i dette tilfælde et fordøjelsesatom, maveatom eller tyngdeatom, som er symboliseret ved den orange farve, der er tyngdeenergis farve. Vi ser også planeter eller elektroner – det er ligegyldigt, hvad man kalder dem. De er kraftcentre alle sammen.

I atomet er kraften opsummeret som i en akkumulator. Denne kraft giver liv, der folder sig ud og er med til at danne fordøjelsessystemet. Mellem solkraftcentret eller atomet og dets elektroner ser vi et tomrum, der er fyldt med figurer. Det skal vise de elektriske kraftstrømninger, der udløses som tankekraft. Tankekraften, der udløses igennem atomet, holder disse elektroner på plads, akkurat som solen holder jordkloden og de andre planeter på plads. Udstrømningen foregår i det såkaldte tomrum. På symbolet ser vi det jo fra den åndelige side, hvor kraften strømmer fra centret ned til disse elektroner og holder dem i live. Men det skal ske i en bestemt tilmåling, det er ikke lige meget, hvor meget eller hvor lidt kraft, de får. De kan få så lidt, at de dør, og de kan få så meget, at de også dør. Det er ikke alene det, at de dør, men de kan lave en kolossal ravage. Vi ser også andre kræfter og strømninger, der er intelligens, følelse osv., som beliver de andre dele i dette univers. Her behandles altså kun det, der har med tyngdeenergien at gøre.

Symbolet viser også figurer med de øvrige grundenergifarver. Det skal vise, at det samme billede, som her gælder for tyngdeenergien og dermed for fordøjelsen, også gælder for instinkt-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesområdet. Disse områders planeter eller elektroner får deres kraft

på samme måde, men blot igennem de kraftlinjer, der hører ind under den tilsvarende grundenergi.

På symbolet er alt normalt, der er ikke noget i vejen, og der er den rigtige tilpasning, hvilket vil sige, at sjælelivet er i ro og i fred. Der er ikke nogen ondskab, der er ikke noget overdimensioneret eller noget underdimensioneret af nogen slags. Det hele er i den tilstand, det lige netop skal være. Der er ingen sygdom, der er strålende sundhed i disse dele af organismen. Men sådan er det jo ikke endnu, fordi mennesket ikke er et færdigt menneske.

56.2 På symbolet ser vi, at elektronerne er på deres plads. Der er intellektualitet (gul og grøn farve), og det betyder, at alting er logisk. Der er logik i tankegangen, der er ikke noget ulogisk i væremåden. Der er ikke noget, der bevirker, at logikken pludselig tabes, at hidsigheden, den dyriske mentalitet og instinktet træder til. Det vil jo ikke være logisk her, når det drejer sig om tankeverdenen. Vi ser, at der er sundhed, at den åndelige verden imellem atomet og elektronerne er, som den skal være. Det gælder ikke blot for mavesystemet (orange farve), det gælder også for muskulaturen (rød farve), for følelsesområdet, der danner blodet og åndedrættet (gul farve), for intelligensområdet, der danner nervesystem og hjernematerie (grøn farve), og for intuitionsmaterien, der danner det seksuelle område (blå farve), og for hukommelsesmaterien, der danner skeletområdet (indigo farve). Alle disse atomer belives fra tankeverdenen, og igennem dem bliver vore tanker omdannet til fysisk materie. De bliver til skelet igennem hukommelsen, bliver til fysisk materie for opbygningen af de seksuelle organer med den overordentlig store følsomhed igennem intuitionen, bliver til hjernefunktioner og nervesystem igennem intelligensen. Igennem følelsesatomet bliver den tilsvarende tankematerie omdannet til fysisk materie i form af åndedræts- og blodområdet, og igennem instinktatomet opbygges muskulaturen. Men i ethvert område kan der opstå katastrofer, hvis tankegangen og dermed opladningen er højst uheldig. Når ophavet endnu ikke er fuldkomment, kan det komme i affekt. Vrede, had osv. er altså skadeligt her, fordi mennesket er kommet op på et stadium, hvor dette ikke længere er en livsbetingelse. Med udviklingen bliver kærlighed og harmoni en livsbetingelse, og så bliver det en sund organisme. Derfor hedder det også "elsker hverandre".

Kosmos nr. 5, 2007, Svar på et brev fra en syg i DEV 5 utvalda texter till Symbol 56

[...] De rigtige tankeimpulser er nemlig det samme som mellemkosmiske, elektriske impulser. I samme grad, som De tænker i de rigtige impulser, oplader De Deres skæbneelement med disse impulser. Disse virker igen tilbage som positiv livskraft. Hele Deres fysiske organisme er et mellemkosmisk, elektrisk apparatur. Og alle funktionerne drives ved organisk eller mellemkosmisk elektricitet. Opladningen sker altså igennem alle de indtryk, De får igennem sanserne, alle de oplevelser De kommer ud for, og hvoraf nogle er glæde- og

lykkebefordrende, medens andre er melankolivækkende og nedtrykkende. Som øverste leder og hersker over denne, af disse tankeimpulser affødte mellemkosmiske elektricitet eller livskraft, eksisterer Deres jeg eller højeste selv. I felter, hvor et menneske er ufærdigt eller uvidende, forstår det ikke at tænke rigtigt. Det kan ikke handle efter en viden eller erfaring, det ikke har. Men tænkningen sker alligevel, men bliver da fejlagtig og ført i blinde og bliver dermed negativ og kortsluttende i de felter i mentalitet og organisme, den skulle holde i drift og dermed i sundhed, normalitet og velvære.

Som nævnt sker menneskets elektriske opladning, der er det samme som dets opladning med livskraft, igennem sanseoplevelserne fra den fysiske såvel som fra den åndelige verden. Sanseorganerne er organer for omformning af fysiske reaktioner til mellemkosmiske, elektriske impulser, der ved deres passage igennem underbevidstheden bliver til levende oplevelse i den vågne dagsbevidsthed. Herfra passerer de videre batteriorganerne for her at opsummeres som drivkraft for væsenets tanke- og viljefunktioner og disses overførelse til manifestation igennem den fysiske organisme. Denne manifestation skaber igen reaktion i de ydre omgivelser. Denne reaktion er det samme som væsenets skæbne. Desværre kan jeg ikke her gå ind på den nærmere detaljering af dette område. Men jeg håber dog, at De heraf kan forstå, at De har et meget effektivt middel til helbredelse i Deres egen hånd. Det gælder altså om at få den helt rigtige indstilling til sig selv og sine medvæsener og omgivelser. Jo mere man her tænker rigtigt og derved ser den guddommelige sandhed eller virkelighed i enhver situation eller i alt, hvad der sker, og dermed erkender livets urokkelige logik, der bevirker, at absolut alt, hvad naturen skaber, bliver til glæde og velsignelse i sit slutfacit og dermed også i ens egen skæbne, desto mere oplader man sine livskraftbatterier (mellemkosmiske, elektriske organer i overbevidstheden) med positiv livskraft. Positiv livskraft opstår således af optimistiske tankearter. Er et væsens tankearter derimod baseret på pessimisme og sortsyn, selvmedlidenhed og martyriumsfønmelser, bitterhed imod andre mennesker, som man mener er skyld i ens lidelser, giver de kun negative, mellemkosmiske, elektriske impulser og dermed en meget mangelfuld eller svækket livskraft. Men svækket livskraft betyder svækket funktion både i organisme og mentalitet. En sådan svækket funktion kan igen kun afføde nedsat livslyst eller glæde ved at være til. At føle livslykke og glæde ved at være til er en funktion. Men funktioner kan kun befordres ved kraft. I samme grad som kraften mangler, hører funktionen op. Disse funktionssvækkelser ligger altså til grund for alle eksisterende former for mentale og legemlige sygdomme. Og disse kan igen bringe væsenet til at begå selvmord, hvilken manifestation er det samme som kulminationen af tåbelighed.

Alle sygdommes inderste årsag er således fejlagtig tænkning og opfattelse. Væsenet må sætte alt ind på at få optimistiske tanker, hvilket fås ved at erkende livets virkelige sandhed, der i sig selv er kulminationen af optimisme, grundet på sin identitet med alkærligheden. Hvis et sådant væsen med svækket eller nedbrudt livskraft begynder at tænke på, hvad det kan gavne andre syge og lidende væsener med, vil disse tanker begynde at udvikle ny livskraft. Tillige er

intet mere befordrende eller skabende af positiv livskraft end erkendelsen af, at man ikke lider uskyldigt, at ens lidelser betyder Guds ophøjelse fra et lavere tilværelsesplan til et højere og mere fuldkomment livsniveau, hvor man er fri af sygdomme og lidelser. Vi må her huske på, at uden oplevelsen af mørket og dermed lidelserne ville vi umuligt få evner til at opleve lyset. [...]

Elektronspørgning i menneskets atomverden

Symbol nr. 57

57.1 Ligesom på det forrige symbol ser vi et tyngdeatom med dets udstrålinger til de to små elektroner. Men som vi kan se, er der sket noget. Dette menneske er blevet hidsigt, og der er en alt for voldsom tyngdekraft.* Når et menneske er blevet hidsigt, bliver dets atomer overopladede. Denne overopladning skal jo udløses, og derved kommer elektronerne ud af deres baner. Lige så snart de kommer ud af banerne, kan de blive trukket sammen, så der bliver eksplosioner, men der kan også ske det, at elektronerne går fra hinanden og går uden for det felt, hvor de hører hjemme.

Når elektroner fra mavefeltet går over i et andet felt, for eksempel i blodsystemet, bliver blodet forgiftet. Ved hidsighed bliver blodet forgiftet, og så bliver hele mennesket forgiftet. Det sker, når elektronerne går over i de andre dele, hvor de ikke hører hjemme, og der opstår sammenstød med det fremmede områdes elektroner, akkurat som ude i verdensrummet. Symbolet viser en kollision mellem kun to elektroner, men det ville mennesket slet ikke kunne mærke. Der skal måske tusinder eller millioner af små bitte kollisioner til for at danne en lille filipens. Symbolet viser kun princippet.

Vi ser, at der er sket noget i sjælelivet eller bevidstheden, som bevirker, at fremmede elektroner er gået over i følelsesområdet. De sort-røde figurer viser, at mentaliteten er blevet fordærvet.

Når der er opstået en mavesygdom, vil det kunne skabe en tilsvarende sjælelig lidelsestilstand. Mennesket kan jo aldrig være lykkeligt, når det lider af en vældig smerte, eller når det på anden måde er inde i unormale forhold, hvor tingene ikke virker, som de skal. Dette vises ved de sort-røde figurer,** som altid betyder det degenererende eller det, der er i fordærvelse ved organismen. Når et menneske bliver hidsigt, er det ikke blot maven eller fordøjelsessystemet, der kommer i uorden, men de øvrige dele af bevidsthedsområdet kommer også i uorden.

57.2 Vi ser her atomet, igennem hvilket den åndelige kraft skal overføres til at blive til fysisk materie og nære den. Men i tankefunktionen er der raseri og hidsighed, der er alt for megen vrede og tyngdeenergi. Det får planeterne eller elektronerne ud af deres baner, og de eksploderer og knuses ved, at de kommer for nær hinanden. Men der kan også ske det modsatte, at de slynges ud fra hinanden, hvorved de slynges ud i andre områder. De kan slynges ud i det røde instinktområde, dvs. ud i muskulaturen, de kan slynges ud i maveområderne osv. Herved opstår der brand i disse områder.

Imellem atomet og elektronerne har vi den åndelige verden, som set her fra den fysiske verden ellers er tomrum. Men i tomrummet imellem solen og planeterne, imellem atomet og elektronerne er der en kraft. Det er jo ånden. Det er væsenets ånd og dets tankekraft. Det er den kraft, der skal omsættes til fysisk materie, og det gøres igennem de særlige atomer og elektroner. Vi ser det samme i forholdet mellem jordkloden og solen ude i universet.

Symbolet viser kun to elektroner, men sygdom opstår ikke blot ved en kollision mellem to elektroner. Der skal mange, mange, ja, måske millioner til at lave en lille filipens. Nede i mikrokosmos er det jo mangfoldigt, det er et helt system.

Livskraft og viljeføring KOSMOS 2-2002

Den kraft, der ligger til grund for det levende væsens livsoplevelse, kalder vi »livskraften«

Ethvert levende væsens opretholdelse af livet, dets oplevelse og manifestation, dets fornemmelse af smerte og velvære, behag og ubehag, opretholdes ved en kraft. Intet kan fungere og arbejde uden ved hjælp af kraft. Den kraft, ved hvilken det levende væsen således opretholder sit liv, kalder vi "livskraften". Denne kraft har en ydre side og en indre, men det er hovedsagelig kun gennem den ydre side, at den er kendt af jordmenneskene, selvom de daglig også oplever og dirigerer dens indvendige side. Når et menneske er træt og søvrig, er dets livskraft ikke nær så fremtrædende en energiudfoldelse, som når det har udsovet og føler sig veloplagt. Men denne veloplagthed og uoplagthed er et ganske naturligt fænomen. Ved enhver energiudfoldelse på det fysiske plan sættes materie i bevægelse. Det sker ved tryk på eller træk i dette stof eller denne materie, og det sker ved hjælp af kraft. Der skal et lokomotiv eller en anden form for kraftmaskine til for at sætte et tog i bevægelse, og noget lignende gælder for al bevægelse i stoffets verden, den kan kun manifesteres ved en kraftudløsning, der yder et tryk på eller et træk i stoffet, hvad enten det sker i den materielle verden omkring os eller forekommer som organudløsning i de levende væseners organismer. Men ethvert tryk på en materie vil ikke blot sætte denne materie i bevægelse, den vil også præge denne materie. Den vil skabe en vis forvandling i materien der, hvor trykket eller trækket sætter ind. Hvis dette tryk i lang tid forekommer på det samme sted i materien, skaber det en spænding og efterhånden en opløsning af materien på dette sted. Denne opløsning kender vi under begrebet "slitage". I alle situationer, hvor der skabes bevægelse, skabes der samtidigt slitage at de i bevægelsen implicerede stofområder. Denne slitage vil bevirke, at man ikke evigt kan bruge de samme stoffer, men stadig må forny den materie, i hvilken man skaber bevægelse.

Kredsløbets lov er en forvandlingens og fornyelsens lov

Dette fornyelsesprincip gælder overalt, til alle tider og i alle situationer, hvad enten slitagen forekommer i ydre materielle ting eller i de levende væseners organismer. På grund af denne slitage bliver maskiner, redskaber, bygninger, befordringsmidler, klæder og sko etc. gamle og udslidte, men det samme bliver de levende væseners organismer. Det er kredsløbets lov. I kraft af dette slitageprincip kan intet som helst bindes til en evig materiel tilstand, men er underkastet forvandlingens og fornyelsens lov. Hvis ikke denne slitagelov eksisterede, ville intet kunne forgå, enhver form måtte da evigt blive ved med at være således, som den engang var blevet formet. Hvordan skulle jorden være blevet forvandlet fra sin ildtilstand til dens nuværende for vor fysisk-animalske tilstand så nødvendige struktur – hvordan skulle menneskenes organismer være blevet forvandlet fra dyreorganismer, ja, helt fra mineralske og vegetabiliske tilstandsformer, til deres nuværende forfinede tilstand – og hvordan skulle det blive muligt at forvandle jordmenneskenes samfund til en fredeligere og lykkeligere verden, end den er i øjeblikket, hvis ikke slitagen eksisterede? Tænk, hvor forfærdeligt det ville være, hvis vi evigt skulle være i den samme primitive organisme, evigt skulle gå med det samme tøj og de samme sko og bo i de samme slags huse eller bruge de samme slags befordringsmidler. Men det ville slet ikke kunne forekomme, for uden forvandling og livsfornyelse ville der slet ikke være noget liv, ingen oplevelse, ingen bevidsthed.

Inden for tanke- eller bevidsthedsområdet forekommer der også slitage

Det er nemlig ikke blot i de ydre synlige materier, at denne slitage forekommer, den eksisterer også i de indre usynlige materier, hvilket vil sige i tanke- eller bevidsthedsområdet. Her bevirker den, at ingen mental tilstand kan stå stille eller forblive, som den er, men forvandles til en ny tilstand eller tankefære. På dette plan mærkes slitagen som interessesvækkelse. Når man mister interessen for en eller anden tankefære, skyldes det, at denne tankefære er blevet forældet og må give plads for en ny, der er mere i kontakt med væsenets ønsker og begær, akkurat ligesom man ønsker et nyt sæt tøj, når det gamle sæt er udslidt og lurvet. Nu er det jo ikke altid, at menneskers antipati over for et sæt tøj eller en anden fysisk ting skyldes, at tingen er udslidt. Her er der også noget, der hedder "smag" og "mode". Slitagen er her forekommet i menneskets bevidsthed i stærkere grad end i den fysiske materie. Skik og brug og moder er også underkastet slitagens lov. Det er også denne slitage eller svækkelse i interessesfæren, vi oplever som kedsomhed. Når noget forekommer os kedeligt eller uinteressant, er det, fordi vi enten endnu ikke kan udvikle kraft i det pågældende felt, eller også fordi feltet i forhold til vor erfaringsdannelse er blevet forældet og udlevet.

Med vor vilje udøver vi i et vist område tryk på materien i form af tiltrækning og frastødning

Vi ser altså, at der eksisterer en slitage af stoffet eller materien såvel i tankens eller bevidsthedens sfære, som i den fysiske verden. Denne slitage befordres af en og samme kraft, der udøver et tryk såvel på åndelig som fysisk materie, så

denne kommer i bevægelse, og der derved opstår en livsfornyelse eller forvandling. Der hvor denne kraft forekommer i de ydre materielle ting og også i vore organer, kalder vi den naturkraften, og vi siger, at alt er blevet til ved naturens kraft. Men da det udelukkende er denne kraft, som beforder liv eller bevægelse, vil den retmæssigt kunne kaldes "livskraften". Livskraften og naturkraften er et og det samme. Men hvad er det for en kraft, der således frembringer tryk på materien og hermed skaber forvandling, tiltrækning og frastødning, opbygning og nedbrydning? Har vi ikke inden for vort eget område noget, der ytrer sig på samme måde, ja egentlig er det samme? Det har vi, og vi er endog meget kendte med denne kraft. Vi har den alle sammen i os som noget, vi kalder vilje. Med denne vilje udøver vi i et vist område tryk på materien i form af tiltrækning og frastødning, der igen bliver det samme som vor manifestation eller skabelse og dyrkelsen af vore interessesfærer. I dette område opbygger og nedbryder vi, her skaber vi ungdom og alderdom, her er vi naturkraftens ophav og ledere.

Ophavet til alle materiens bevægelser og forvandlinger er det oplevende og skabende center, vi udtrykker med ordet »Jeg«

Vi finder altså i vort eget livsområde selve løsningen på livets mysterium. Her oplever vi noget, vi ikke ser uden for vort eget bevidsthedsområde, nemlig ophavet til materiens bevægelse og forvandling. Vi fornemmer os selv som et oplevende og skabende center, og vi udtrykker denne fornemmelse med ordet "jeg". Men når der findes et sådant oplevende og skabende og dermed viljeførende jeg bag alle bevægelser uden undtagelse inden for det område, vi helt kan overskue, har vi ikke noget grundlag for at skulle antage, at der ikke også skulle være et oplevende og skabende jeg bag alle de bevægelser og skabeprocesser, vi ellers kalder naturkræfterne. Lige såvel som vore manifestationer og udfoldelse af skabeevne er ledet af vor vilje, er også alle naturens skabelsesprocesser ledet af en viljekraft. Og ligesom vor vilje er ledet af vor mentale struktur, vor tankesfæres erfaringskapacitet, således må der også bag den vilje, der leder naturens kræfter, ligge tankestruktur og erfaringskapacitet. Og ser vi ikke, at vi oven i købet kan lære af naturens processer, som både i skønhed og logik langt overgår, hvad menneskets intellektuelle kapacitet kan præstere. Hvilken menneskelig skabeevne og viljeføring kan måle sig med naturens vidundere? Jordmennesket må stadig have naturens kapacitet som forbillede og model, hvis det skal præstere en skabelse af værdi. Naturen viser os altså, at vi repræsenterer det samme princip i vor skabelse, om end i en mindre fuldkommen udfoldelse, og at der bag alle former for eller variationer af materiens bevægelser ligger mentalitet og viljeføring behersket af et skabende og oplevende jeg, som netop gennem disse materiens bevægelser skaber og oplever livet.

Vi skaber en evig livsfornyelse, og herved opstår den slitage, vi kender som træthed og uoplagthed

Med vor viljeføring skaber vi altså vor egen nedbrydning og opbygning i de materier, gennem hvilke vi oplever livet. Vi skaber en evig livsfornyelse, en stadig forvandling af tankesfærer til nye tankesfærer og af former til nye former. Med vor viljeføring, som er koncentrationen af vor mentale struktur, vort instinkt og vor følelses- og intelligensmæssige kapacitet, besjæler eller livgiver vi hele vor organiske struktur og giver de "skub" og "stød", som sætter den fysiske materie i bevægelse. Ved disse skub opstår den slitage, vi kender som træthed og uoplagthed, og efterhånden også den vi kalder alderdom. Vor tankesfære, vort instinkt, følelse og intellektualitet koncentrerer sig i vore ønsker og begær i vilje til frastødning eller tiltrækning af særlige former for livsudfoldelse.

Vor tankekraft og viljeføring er identiske med vor viljekraft

Engang var magtudfoldelse på andre væseners bekostning, ja ligefrem drab af deres organismer den højeste livsudfoldelse, vi begærede. Men den begynder at blive udsat for slitage i mange menneskers bevidsthed, og man længes efter fred. Denne tiltrækning og frastødning over for særlige manifestationer er mentalt set eller i sin inderste analyse et strålefelt. Fra vort jeg gennem det psykiske eller åndelige plan stråler disse viljekræfter koncentreret på strid eller fred ind i vor hjerne og vort centralnervesystem, derfra udstråles de gennem vort blod og vore organer rundt i hele organismen, og skaber der en ganske særlig tilstand. Med deres særlige natur indvirker disse kræfter, om end i det største område ubevidst for individet selv, på organismen og bevirker opbygning eller nedbrydning, bestemmer normalitet eller abnormalitet, og er således fundamentet for skabelse af sundhed og velvære eller sygdom og smerte. Det være sig ikke blot som sygdom i organismen, men også som sygdom i vort samliv med vore medvæsener i tilværelsen. Denne vor viljeføring bestemmer altså vor livskraft og dermed vor sundhed i sjæl og legeme, hele vort forhold både til de levende væsener i mellemkosmos, mikrokosmos og makrokosmos. Vor tankekraft og viljeføring er således identisk med vor livskraft. Hver tanke, vi tænker, er livskraft, som kan bygge op eller bryde ned. Den kan være livgivende eller dræbende. Vor overbevidsthed er vore tankers inderste kilde, herfra udgår såvel dødbringende som livgivende tankearter. Da de skal passere vor underbevidsthed, inden de til sidst giver sig udslag gennem den fysiske organisme over for objektet for disse vore tanker, vil de altså på denne deres vej fra vort jeg til objektet allerede i underbevidstheden og i passagen gennem den fysiske organisme være enten dødbringende eller livgivende, hvilket igen vil sige sygdomsbefordrende eller sundhedsbefordrende, alt efter som de eksisterer som had eller kærlighed over for dette objekt.

En dødbringende tankegang er vejen til sygdom, både på sjæl og legeme og i samlivet med vore medvæsener, men at gøre en livgivende viljeføring til automatfunktion er at bringe sig i overensstemmelse med »Faderens vilje«

Samtidig med den ydre læsion eller det ydre velvære, en tankemanifestation fra vort jeg udløser imod vor næste, har den altså allerede sat sig dødbringende

eller livgivende præg inde i vor egen organisme og i vor sjælelige struktur. At gøre den livgivende viljeføring til automatfunktion eller vane er vejen til sundhed og velvære i vort eget indre og i vort ydre samliv med vore medvæsener. Det er opfyldelsen af den fred og den velbehagelighed, som er bebudet menneskene gennem juleevangeliet. Men at udfolde den dødbringende tankegang, had, bitterhed, hidsighed og lignende former for intellektualiseret junglementalitet, er vejen til sygdom i sjæl og legeme og i samlivet med vore medvæsener. De fleste mennesker begynder at blive trætte og mætte af det psykiske og fysiske helvede, som er blevet resultatet af en sådan tankegang. Men hvordan kan det blive anderledes? Det kan det, hvis menneskene aflægger denne efterhånden "slidte" og "lurvede" manifestation og koncentrerer deres viljeføring mere og mere om i deres livsudfoldelse at være på bølgelængde med den skaber, efter hvis vilje jordkloden og menneskeheden er ført frem til sit nuværende udviklingstrin. Efter denne skabers vilje skal vi fremtræde som "mennesket i Guds billede", og det kan vi gøre ved at følge det eksempel, Kristus har givet os: at give sit liv for andre, at tjene til gavn for helheden og at bringe sin livskraft og viljeføring i overensstemmelse med "Faderens vilje".

*Fra et foredrag på Martinus Institut,
søndag den 22. marts 1953.*

Livskraftens oprindelse Kosmos 4-2015

Den jordiske menneskehed er mere eller mindre afsporet

Der eksisterer blandt vor tids mennesker en masse afsporinger, både seksuelle afsporinger og afsporinger, der består af overdreven brug af narkotika og alkohol. Sådanne afsporinger vil i kommende inkarnationer kunne bringe mennesker i større eller mindre åndssvaghed eller føre til medfødte fysiske defekter, som de afsporede væsener efter nogle inkarnationers forløb vil have overvundet. Disse væsener, som har været igennem en afsporingens mørke tilstand, vil være særligt rustet med erfaringer og medlidenhedsevne, således at de, når de atter har vundet deres sundhed tilbage, vil være de allerbedste hjælpere og vejledere for medmennesker, der befinder sig i en lignende afsporet tilstand, som de selv har været igennem.

Det er således rigtigt, at "intet er så galt, uden at det er godt for noget", som ordsproget siger. Det betyder dog ikke, at jeg dermed vil anbefale mine medmennesker at blive afsporede inden for førnævnte områder, det er muligt at komme frem til de nødvendige livserfaringer uden at gå den vej. Ganske vist kan intet jordisk menneske nå frem til kosmisk bevidsthed uden gennem erfaringer og deriblandt ubehagelige erfaringer, der i sig selv er en slags afsporinger. Kosmisk set er det faktisk sådan, at så at sige hele den jordiske menneskehed af i dag på en masse felter er afsporet. Det siger jeg naturligvis ikke som kritik eller som udtryk for, at jeg er forarget over tilstandene. Den jordiske menneskehed kan ikke være anderledes i øjeblikket, da den er på vej fra en dyrisk tilstand til

en rigtig mennesketilstand. Men den kan blive anderledes, og den vil blive anderledes.

Den falske livsoplevelse

Når jeg bruger udtrykket "afsporet" om den jordiske menneskeheds nuværende tilstand, mener jeg dermed, at umådeligt mange jordiske mennesker er kommet bort fra den væremåde, der er en betingelse, hvis man vil frigøre sig fra besværlighederne og lidelserne i det daglige liv. Mange repræsenterer tværtimod en væremåde, som bevirker, at de får en falsk livsoplevelse. Livet former sig for dem som "ondt", hvilket er den største illusion, der eksisterer. Livet i sig selv er ikke ondt, det er strålende kærlighed. Men det er baseret på logik, hvilket vil sige, at det ikke på nogen måde tillader, at nogen ustraffet kan påføre andre levende væsener lidelse eller smerte. "Ustraffet" er endda ikke det rigtige udtryk, da det kan få folk til at tro på en "vred" gud. Det vi kalder det "onde" er ikke en straf i ordets virkelige forstand, det er en foreteelse baseret på loven for årsag og virkning. Og det er en absolut nødvendig foreteelse, thi uden den ville intet levende væsen kunne få bevidsthed og blive et frit skabende væsen, der vil blive i stand til at gøre sig til herre over livet og døden og blive til "mennesket i Guds billede". Hvert eneste jordisk menneske befinder sig i øjeblikket på et udviklingsstadium, hvor det i fortiden har skabt en mængde årsager, hvis virkninger nu og i den nærmeste fremtid udløser sig som en på forskellige måder ulykkelig skæbne. Verden kommer derved til at se ud som en "jammerdal", som nogle troende mennesker kalder det, eller som værende "ad helvede til", som andre foretrækker at kalde det. Begge udtryk er langt mere udtryk for deres ophavs sindstilstand, end for den verden, de med deres udtryk vil beskrive. Hvis man vil kalde verden en "jammerdal" eller et "helvede", kan det kun blive udtryk for et absolut falsk verdensbillede, men det kan derimod karakterisere en mere eller mindre syg livsoplevelsesevne.

Menneskenes "defekte" instrumenter

Det vigtigste i verden for alle mennesker er at finde vejen ud af sygdommene, ud af lidelserne og bort fra den falske livsoplevelse. Men hvordan kommer man bort fra den? Om det levende væsens "jeg" kan man, som jeg så ofte har skrevet og sagt, ikke sige andet, end at det er "noget, som er". Altså kan man ikke sige, at jeget er falsk og er årsag til en falsk livsoplevelse. Livet i sig selv, hele det levende univers, som udfolder sin livskraft baseret på evige love, er heller ikke noget falsk. Mineralerne har deres livsudfoldelse, selv om menneskene ikke fornemmer den. Planterne har deres, og dyrene har deres. I mikro- og makrokosmos med deres "partikler og tomrum" eksisterer også en livsudfoldelse, som mennesket begynder at få en anelse om. Intet af dette er udtryk for falskhed. Det eneste, som kan være falsk, er menneskenes forestillinger om verden, og det kan de udelukkende, fordi de instrumenter eller redskaber, menneskene bruger, enten er for uudviklede eller for defekte, fordi de er blevet misbrugt.

Med menneskenes "instrumenter" mener jeg ikke her teleskoper, mikroskoper og andre former for teknisk forlængelse af menneskenes fysiske sanseevne. Jeg mener menneskets eget defekte eller mangelfulde livsoplevelsesredskab, dets organisme. Når jeg har sagt det, vil mange mene, at jeg specielt mener menneskets fysiske organisme. Men det gør jeg ikke, for menneskets fysiske organisme er i virkeligheden kun et organ i en meget større organisme, som ikke består af fysisk materie og derfor unddrager sig eller ikke er tilgængelig for fysisk sansning. Det er denne kosmiske organisme, der i øjeblikket ikke kan give mennesket den sande livsoplevelse eller den fuldkomne oplevelse af livet i universet eller den evige Guddom. Mangler eller noget defekt i menneskers fysiske organismer er udelukkende en virkning af noget manglende eller defekt i deres kosmiske organismer. Vejen bort fra den falske livsoplevelse og dermed fra sygdomme og lidelser, vejen til livet eller den fuldkomne livsoplevelse kan kun etableres gennem at skabe sig selv et fuldkomment livsoplevelsesredskab. For at kunne gøre det, må man kende lovene for skabelse og vide, hvad det er for materier, man har med at gøre. Og det er blevet min opgave at analysere disse ting ud for den søgende forsker, at vise ham eller hende en verden, der ikke er falsk, og et verdensbillede, hvori det såkaldte onde er "det ubehagelige gode" og derved bliver en del af det store slutfacit: "Alt er såre godt".

Det levende væsens evighedslegeme og dets udskiftningsorganer

Foruden det organ i den kosmiske organisme, som mennesket kender som sit fysiske legeme, besidder samme menneske fem andre kosmiske organer eller legemer, der også er dele af den kosmiske organisme. Alle disse seks organer eller legemer kan udskiftes og fornyes og er altså tidsdimensionelle eller underkastet begreberne begyndelse og afslutning. Det gælder derimod ikke for det levende væsens kosmiske organisme, hvori de nævnte legemer er udskiftningsorganer. Den kosmiske organisme er evig, hvorfor jeg i mine analyser også benævner den som det levende væsens evighedslegeme. Jeget eller skaberens med sin skabeevne og sit evighedslegeme er en treenig realitet uden begyndelse og afslutning, og derfor er alle levende væsener evige væsener. Men selve deres livsoplevelse er baseret på, at "noget", der er evigt, skaber og oplever gennem "noget", der rummer begyndelser og afslutninger, og som dog alligevel er evigt i sin substans. Denne egenskab repræsenterer det levende væsens evighedslegeme, der er evigt og permanent som instrument for det levende væsens skabe- og oplevelsessevne, men dets seks organer, dets instinktorgan, dets tyngdeorgan, dets følelsesorgan, dets intelligensorgan, dets intuitionsorgan og dets hukommelsesorgan er underkastet forvandling og dermed begyndelse og afslutning, der altid efterfølges af en ny begyndelse. Den fysiske del af et levende væsen, dets tyngdeorgan, er altså kun et enkelt organ i samme væsens evighedslegeme, og den er et organ, der kan udskiftes. Det sker gennem den proces, man kalder "døden". Inden væsenet igen skaber sig et nyt fysisk organ i sit evighedslegeme, altså en ny fysisk organisme, er der en pause, i hvilken dets dagsbevidsthed bæres af dets følelseslegeme, dets intelligenslegeme, dets intuitionslegeme og hukommelseslegeme efter tur,

hvilket er ensbetydende med, at samme væsen oplever et kredsløb gennem de åndelige verdener, der kan opleves gennem sådanne legemer. Hvor meget eller hvor lidt et menneske oplever i disse åndelige eller stråleformige verdener mellem to fysiske inkarnationer, er afhængigt af, hvor meget dets respektive åndelige legemer eller organer er udviklet. Da disse stråleformige sfærer ikke er sæde for smerteoplevelser og lidelsestilstande, er det altså en lysets verden, et menneske går ind til, når det "dør", som man kalder det. Det kan ikke pointeres nok, at der ingen mening er i at være bange for døden. Den første overgang kan for visse mennesker være lidt vanskelig, hvis de har mange mørke tanker, angst eller dårlig samvittighed. Men det er jo netop alt det, et menneske må se at overvinde, medens det oplever gennem sin fysiske organisme. Det er derfor, det inkarnerer i fysisk materie for at lære at overvinde modstand, først med vold og magt – det hører de primitive stadier til – og så med indsigt og næstekærlighed. Det er det, der fører væsenet ud af den falske livsoplevelse.

Oplevelsen af "jeg" og "det"

Eftersom det fysiske legeme er organ i en stor åndelig organisme, er det altså ikke fysisk i renkultur. Åndelige kræfter virker igennem dette legeme, og hvis ikke de gjorde det, ville selve de fysiske processer gå i stå. Igennem det fysiske legemes funktioner afsløres oplevelse og skabelse. Der er "noget", som oplever og skaber igennem det. Det er ikke øjnene, der ser, og det er ikke ørerne, som hører, disse sanseapparaturer registrerer bare. Dette bliver yderligere til kendsgerning gennem vor livsforfølelse, som opleves i to væsensforskellige detaljer. Vi fornemmer noget, som er os selv, og noget, der ikke er det. Vi fornemmer noget, vi kan knytte os til og slippe igen, noget, vi kan være bundet af og frigøre os for. Hvor går grænsen mellem det, der er os selv og det, der ikke er det?

Det er ikke så svært at se, at vi ikke er vore omgivelser, vi er ikke de andre væsener, og vi er ikke tingene omkring os. Men er vi da vort fysiske legeme? Nej, vi siger: "Mit legeme, mine øjne, mine ører, mine lemmer osv.". "Min" og "mit" udtrykker her jeget, der er noget andet end legemet og dets organer. Vi fornemmer, at der er noget "bagved". Men jeget kan vi ikke komme bagved. Alt, hvad vi kan sanse og opleve, er adskilt fra dette jeg, og det sansede kan alltsammen sammenfattes i ordet "det". "Det" er noget, vi kan knytte os til eller frigøre os fra, men ingen kan frigøre sig fra sig eget jeg, der ikke er noget, man har eller ikke har, men noget, man *er*. *Jeget er evigt* og kan knytte os til eller frigøre sig fra "det", hvor "det" fremtræder i en uendelig masse variationer og energikombinationer, som dels er skabt, dvs. blandet af andre levende væseners jeg og skabeevne, dels af os selv og vor skabeevne. Selve vor livsoplevelse er en vekselvirkning mellem de materiekombinationer eller "det", vi selv har sat i gang, og naturens og andre levende væseners eller jegers materiekombinationer, som er en anden variation af "det". Sidstnævnte variation af "det" er jo i virkeligheden hele universet, det er en stor sammenhængende, levende kosmisk organisme for det levende væsen, hvori vi alle "lever, røres og

er", det er den evige Guddom. Derfor er det levende væsens livsoplevelse en evig vekselvirkning med Gud, med "du, som er i himlene".

Over- og underbevidsthed

Gennem sin evige skabe- og oplevelsessevne og sine stadigt skiftende instrumenter, organer eller legemer oplever det evige jeg en kæde af årsager og virkninger i vekselvirkning med "det", som altså i virkeligheden er det evige Du's eller Guddommens manifestationer eller svar på det levende væsens tanker og handlinger. Væsenet sår og må høste, som det har sået og danner derved sin skæbne fra inkarnation til inkarnation. Den jordiske menneskehed af i dag har selv sået sin "afsporede" tilstand eller falske livsoplevelse. Den er hverken resultat af en vred guds straffeforanstaltninger eller af tilfældigheder, men udelukkende en virkning af de mangelfulde eller til dels ødelagte psykiske og fysiske organer, menneskene oplever og skaber igennem. Altså må de jordiske mennesker skabe sig nogle bedre psykiske og fysiske legemer til at opleve og skabe med.

Ethvert levende væsen har som omtalt seks legemer, der alle er organer i dets evighedslegeme, og når væsenet er inkarneret, bæres dets dagsbevidsthed af dets fysiske legeme, som jeg kalder tyngdelegemet. I øjeblikket er masser af mennesker hyllet i den illusion, at dette fysiske legeme er deres eneste legeme, ja, mange tilmed i den fejltagelse, at dette legeme er identisk med dem selv. I virkeligheden er det en kombination af energier, jeget har knyttet til sig, og som samme jeg før eller senere gennem "døden" vil frigøre sig fra. Vi frigør os i nogen grad fra vort fysiske legeme, inden vi "dør", det gør vi hver gang, vi sover. Når vi er fysisk inkarneret, har vi nemlig både en "dagsbevidsthed" og en "natbevidsthed", og medens dagsbevidstheden bæres af det fysiske legeme, bæres natbevidstheden af de øvrige fem legemer. Tilsammen repræsenterer de seks legemer og dags- og natbevidstheden, hvad jeg i *Livets Bog* karakteriserer som det levende væsens "underbevidsthed". Denne underbevidsthed, som bæres af legemer, der er underkastet forvandling, begyndelse og afslutning, må naturligvis også være underkastet de samme principper og altså være tids- og rumdimensionel. Men ligesom de seks tids- og rumdimensionelle legemer kun kan eksistere, fordi deres forvandlinger finder sted inden for det levende væsens evighedslegeme, der ikke er tids- og rumdimensionelt, kan den tids- og rumdimensionelle underbevidsthed også kun eksistere, fordi den er rodfæstet i og bæres af noget ikke-tids- og rumdimensionelt, nemlig den evighedsfaktor, jeg kalder det levende væsens "overbevidsthed". Overbevidstheden er det evige organ, ved hjælp af hvilket det levende væsens bevidsthedsværdier overføres fra det ene underbevidste legeme til det andet, samtidigt med at samme overbevidsthed er "lager" og "kartotek" for bevidsthedsenergier, der ikke i øjeblikket benyttes gennem de underbevidste legemer.

Den overbevidste og underbevidste funktion

Ligesom det levende væsen for at være et evigt oplevende og skabende væsen må besidde såvel et evighedslegeme som tids- og rumdimensionelle

udskiftningsorganer eller -legemer, må samme væsen også være i besiddelse af en overbevidsthed, der er af evig beskaffenhed, og en underbevidsthed, der er foranderlig og tids- og rumdimensionel. Overbevidstheden er som tidligere nævnt permanent organ for bevidsthedsenergiernes organisation og oplagring. Men det er ikke nok, at energier og værdier bliver organiseret og opbevaret; organisation og oplagring af bevidsthedsenergi giver ingen oplevelse. Og uden oplevelse ville det levende væsen være at betragte som en automatisk fungerende maskine. Men således fremtræder det levende væsen ikke. Idet overbevidstheden gennem skæbneelementet med dets talentkerner (organet for organisation og opbevaring af energi) overfører bevidsthedsenergi til de underbevidste organer eller legemer, når energierne frem til at blive noget, jeget vågent dagsbevidst kan opleve. Dags-bevidst oplevelse finder altså sted igennem de underbevidste legemer (for jordmenneskets vedkommende i øjeblikket gennem tyngdelegemet), mens overbevidstheden og evighedslegemet derimod garanterer det levende væsens evige energiorganisering, dets talentkerneopbevaring og evnefornyelse gennem nydannelse af talentkerner.

Moderenergien og de seks grundenergier

Med overbevidstheden har vi det første møde med det, vi kalder energi. Energien i denne sin første fase kalder jeg "moderenergien". Og ligesom de seks underbevidsthedslegemer er organer i evighedslegemet, er de energier, nævnte legemer består af, seks forskellige grundvibrationer eller grundarter af moderenergien. Jeg benævner disse seks energier: instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Når der er seks organer i evighedslegemet, skyldes det, at jeget har et organ, hvori enhver af disse energier dominerer, medens de øvrige enten er under udvikling, under degeneration eller helt latent i samme organ. Hele tilværelsens samlede energimasse består af disse seks grundarter af energi, og ethvert levende væsens evne til at opleve og skabe er baseret på dets evne til at jonglere med nævnte energier og kombinere og blande dem i uendelige variationer. Alle faste, flydende og luftformige stoffer er forskellige blandinger af disse seks energier, men det samme gælder for de stråleformige kræfter, mennesker ellers ikke opfatter som stof. Det er blot andre blandinger af de samme energier. Det vil altså sige, at enten man taler om de hårdeste metaller eller stenarter, om væsker eller luftarter eller om elektricitet eller andre former for stråler og bølger, f.eks. menneskenes tanker, følelser, ideer og erindringer, så er det altså sammen forskellige slags blandinger af universets seks grundenergier. Hver energi har ligesom tonerne en skala af oktaver fra "bas" til "diskant". Men også udover "bassen" og "diskanten" i områder, der er utilgængelige for almindelig jordmenneskelig sansning. I nogle af disse oktaver er energierne materiale for makrokosmiske væsener, og i andre er de materiale for mikrokosmiske væsener, og derimellem eksisterer, hvad jeg kalder "de mellemkosmiske oktaver", den verden af levende væsener, vi kan opfatte med vore fysiske sanser, nemlig planter, dyr og jordiske mennesker, samt psykiske væsener, der ikke kan opleves med fysiske sanser. I mellemkosmos, især hvor det drejer sig om mennesker, ved man, at bevidsthed og energi har noget med

hinanden at gøre. Med hensyn til dyrene kan man også gå med til, at en primitiv form for bevidsthed ligger bag ved deres energi udfoldelse. Allerede hvad planteriget angår, vil man nok tale om liv, men ikke om bevidsthed. Og når det drejer sig om mineralverdenen, opfatter man den som "død", selv om man dog må erkende, at den er bunden energi, der kan frigøres, og at den, når man ser den i et mikroperspektiv, består af partikler med tomrum. Men at den skulle have noget som helst med begrebet bevidsthed at gøre, har man ingen anelse om, fordi de eneste livslove, man endnu kender til, er fysiske love.

Energi og bevidsthed, gudesønnerne og Guddommen

Selv det fasteste stof består, når man ser det i mikroperspektiv, af partikler og tomrum, og tomrummet er gennemstrålet af energi, af stråler og bølger i bevægelse. Hvor der er energi og bevægelse, er der også liv, selv om det er i en materie, som af menneskets fysiske dagsbevidsthed opfattes som "død" materie. Men med det kosmiske syn må man gå videre og sige, at hvor der er liv, er der også bevidsthed. Al energiudfoldelse i universet, hvad enten den udfolder sig i, hvad der i menneskets perspektiv er mikrokosmos eller makrokosmos, er skabt af levende væseners bevidsthed, levende væsener, der danner universer og stoffer for hverandre. Alle "lever, røres og er til" i det levende univers, som er Guds bevidsthed, og derfor er Guddommen hvert eneste væsen lige nær, hvad enten det er et atom, et menneske eller et mælkevejssystem. Og derfor betyder alle levende væsener lige meget uanset størrelse og tidsperspektiv. Derfor er én dag som tusind år og tusind år som en dag for den evige Guddom, som oplever gennem alle tidsperspektiver gennem alle levende væsener, der er Guddommens organer. For væsenerne i mikrokosmos er visse oktaver af grundenergiernes skala materiale for skabelse af psykiske og fysiske legemer, af bevidsthed og tankevirksomhed og deraf følgende skabevirksomhed uden for deres egne organismer i materien, der omgiver dem. Andre oktaver benyttes af væsener i mellemkosmos, deriblandt de jordiske mennesker, og andre igen af klode-, solsystems- og mælkevejssystemsvæsener og endnu større væsener i makrokosmos. Det vil sige, at bag alle bevægelser og energifunktioner i hele det levende univers er der skabende og oplevende bevidsthed, hvis ophav er levende væsener inden i levende væsener. Og udtrykket eller betegnelsen "Guds billede" kan netop analyseres som "levende væsener inden i levende væsener". Derfor er mennesket også "i Guds billede efter hans lignelse", idet både dets fysiske og dets psykiske legemer er bygget op af levende mikrovæsener, der "lever, røres og er til" i disse universer, som nævnte legemer udgør for dem. Men der er den væsentlige forskel på den evige Guddom og alle de evige "gudesønner", som lever i "ham" i spiralkredsløb inden i spiralkredsløb, at medens gudesønnerne altid vil være både makrovæsener i forhold til levende væsener i mikrokosmos eller underliggende spiraler, og mikrovæsener i forhold til væsenerne i makrokosmos eller overliggende spiralkredsløb, samtidig med at de har deres udadvendte oplevelse i mellemkosmos, har den evige Guddom ingen væsener over sig eller uden for sig, og "han" har udelukkende sin oplevelse i sin egen indre verden, hvor "hans" bevidsthed bæres af gudesønnerne, der er Guds

organer og redskaber. I alle spiralers oktaver af grundenergier vekselvirker levende væsener med hverandre, og da alle disse væseners bevidsthed er en del af Guddommens bevidsthed, bliver deres oplevelse en del af Guds oplevelse. Gud er hvert eneste væsen lige nær, hvert suk, hvert skrig, hver sorg, hver glæde, al lidelse, al fryd, al længsel og skabertrang såvel som al glæde og al taknemmelighed ved fuldendt skaberværk, der strømmer gennem levende væseners bevidsthed, strømmer også gennem Guds bevidsthed gennem psykiske væsener, som er "hans" modtagerorganer. Men som alle levende væsener "i hans billede" har Guddommen ikke blot modtager-, men også afsenderorganer, og det vil sige levende væsener, som repræsenterer skytsåndsprincippet og verdensgenløsningsprincippet. Altså væsener, som er med til at hjælpe og beskytte, hvor det er passende for andre levende væseners skæbenedannelse, og til at befordre udviklingen f.eks. inden for et sådant område som den jordiske menneskehed.

Den bindende følelsesenergi

Lad os fra disse store kosmiske perspektiver vende os mod noget, der for det jordiske menneske i øjeblikket er meget nærliggende i dets fysiske legeme og dets livskraft. Men allerførst må vi koncentrere os om den fysiske materie som helhed. Det hus, De i øjeblikket befinder Dem i, såvel som det hus, De selv bor i, består af bevidsthedsenergi. Det må det jo gøre, når der er bevidsthed alle vegne. Alle seks grundenergier må forekomme i et sådant hus. Der er både instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Når De ikke er vant til at opfatte det således, skyldes det, at nævnte energier her fremtræder i oktaver, der ikke af det jordiske menneske i almindelighed kan opleves som bevidsthedsenergi, men derimod som stof eller materie. Det er på grund af det kosmiske perspektivprincip, at det er således. Det er udfoldelse af levende væseners bevidsthed, som kosmisk set er meget "langt borte" fra det jordiske menneske. Men hvordan kan man vide, at det er bevidsthedsenergi? Lad os se på, hvordan den energi reagerer, jeg kalder følelsesenergien, når vi ser den i forskellige perspektiver.

Følelsesenergien er bindende, en sammentrækkende energi. Det må vi erkende, når det drejer sig om de jordiske menneskers følelsesliv. Kærlige følelser binder mennesker sammen, enten det blot er to mennesker eller en større eller mindre menneskegruppe. Det man kalder fædrelandskærlighed er en sådan bindende følelse, slægtsfølelse og familiefølelse lige sådan. Hvilke stærke følelsesbånd er der ikke i moderkærligheden? Så stærke kan de til tider være, at barnet på et vist alderstrin, hvor det ønsker større frihed og selvstændighed, føler sig alt for bundet og søger at frigøre sig. Følelser kan med deres bindende kraft være noget positivt i kærlighed, venskab, samarbejde og gensidig kontakt mellem levende væsener. Men de kan også virke negativt. De kan blive til bånd, der virker bindende indadtil i menneskets eget sind. De kan blive til "mentale fængsler", der kan binde et menneskes tankeverden i en sådan grad, at først skytsånderne, der hjælper mennesket i mellemtilstanden efter døden, kan suggerere vedkommende ud af det selvskabte helvede eller skærsild, som består af jalousi,

bitterhed, misundelse, had eller lignende følelser. Eller måske af angst og dårlig samvittighed på grund af de handlinger, som nævnte følelser i perioder, hvor de helt beherskede menneskets bevidsthed, fik det til at begå. De kan virke ud mod omgivelserne, og de kan virke indad i sindet. Men de virker altid som bindende energi.

Spændingsforholdet mellem ild og kulde

Da følelserenergien såvel som de andre grundenergier virker i en uendelig række oktaver opad i makrokosmos og nedad i mikrokosmos samtidig med, at hver af dem beholder sin evige natur og reaktionsevne over for de andre energier, vil det sige, at følelserenergien i makro- og mikrokosmiske oktaver også er bindende og sammentrækkende. Hvor står det jordiske menneske over for en kraft i naturen, som det på sit nuværende udviklingstrin ikke er i stand til at opleve som bevidsthed, men må erkende, at det er en bindende kraft? Det gør det over for den naturkraft, som er verdensaltets kulde. Kulden er følelserenergi, og den er en kraft, der overalt og altid vil binde og sammenholde, hvad den kommer til at beherske. Men verdensaltet er jo ikke blot en materiekombination, der er bundet af kulde. Ligesom følelserenergien eksisterer i uendeligt mange oktaver over og under jordmenneskets mellemkosmiske dagsbevidste oplevelsessevne, eksisterer dens totale modsætning også i makro-, mellem- og mikrokosmiske oktaver, og det er tyngdeenergien. Den fremtræder uden for jordmenneskets bevidsthedsoktaver som varme og ild, en kraft, som vil udvide alt, hvad den kommer i berøring med. Spændingsforholdet mellem disse to kosmiske eller universelle energier, den bindende følelse og den udvidende tyngde, som virker i alle mikro-, mellem- og makrokosmiske oktaver af grundenergiene, er basis for al livs- og manifestationskraft i alle levende væseners fysiske og psykiske udskiftningsorganer, hvorigennem de har dagsbevidst oplevelse. Og på denne måde bliver samme spændingsforhold baggrund for al livskraft, fysisk såvel som psykisk.

I de oktaver, i hvilke de jordiske mennesker jonglerer med disse to energier i deres bevidsthed, bliver de bestemmende for udfoldelse af psykisk livskraft. Men også for deres fysiske livskraft har spændingen mellem tyngde og følelse den allerstørste betydning. Men der er det i oktaver, hvor de fremtræder som ild og kulde. I jordmenneskets fysiske legeme fremtræder spændingsforholdet mellem den universelle ild og kulde, altså mellem tyngde- og følelserenergien, som samme væsens normaltemperatur, hvilken jo i allerhøjeste grad har med menneskets fysiske livskraft at gøre. Kommer et menneskes temperatur nogle grader over eller under det normale, kan det mærkes på vedkommende væsens fysiske livskraft, og der er måske ikke langt til, at livskraften forsvinder fra det fysiske plan, altså at vedkommende væsen dør. Jordklodens normaltemperatur er også baseret på balance mellem varme og kulde, og hvis dette balanceforhold ophørte, hvis f.eks. varmen tog overhånd, ville jorden få "høj feber", og det kunne føre til døden for alt animalsk liv i dens organisme, deriblandt de jordiske mennesker. Det behøver menneskene nu ikke at frygte, selv om mange på grund af verdenssituationen måske netop vil mene, at en sådan begivenhed kunne

være i anmarch. Verdenssituationen er dog ikke udtryk for, at jorden er syg og døden nær. Den er tværtimod udtryk for en udvikling, der bevidsthedsmæssigt har med spændingsforholdet mellem tyngde og følelse at gøre.

Den psykiske og fysiske balance

Jordmenneskets normaltemperatur viser, hvorledes det er lykkedes for dette væsen gennem lange tiders og mange inkarnationers erfaringer at skabe et udskiftningslegeme med balance mellem tyngde og følelse. Det er blevet til genialitet og automatfunktion. Det samme gælder for jordklodevæsenets vedkommende i sin spiral, derfor passer vi også ind i dens organisme. Det vil sige, at såvel klodevæsenet som vi selv har bragt spændingen mellem ild og kulde under kontrol og holder denne spænding i et permanent forhold, der er det samme som fysisk livskraft. Der foregår eksplosioner i organismen, men de er alle under kontrol ligesom i en motor. Hjerteslag, blodomløb og enhver bevægelse i og af organismen er sat i gang af denne kontrollerede spænding. Men hvorledes er forholdet mellem tyngde og følelse i klodevæsenets og jordmenneskenes psykiske område? Er eksplosionerne også der gennem viljen afbalanceret af den bindende følelsesenergi? Det er de ikke, og det er hele årsagen til klodevæsenets og jordmenneskeheds nuværende tilstand. Men jordklodevæsenet er ved at få denne psykiske balance i sin bevidsthed og dermed få samme magt over sin psyke, som det har over sin organisme. Det vil ske i løbet af kort tid – set i klodevæsenets tidsperspektiv. Da vil kloden få kosmisk bevidsthed. Det vil – set i jordmenneskeligt tidsperspektiv – vare en ca. 3000 år, i hvilket tidsrum det skal lykkes menneskene – én for én og nogle før end andre – at opnå psykisk balance mellem tyngde og følelse. Det vil sige at beherske sit sind, så det ikke eksploderer i had, vrede og irritation, og heller ikke bliver et "følelsesfængsel" af bitterhed, jalousi, skuffelse, angst og depression. Menneskets livskraft, som efter forsynets plan skal forenes med høje åndelige energier, har i de tids- og rumdimensionelle verdener sin oprindelse gennem tyngdens og følelsens balance, og når det jordiske menneske opnår et lignende herredømme over sit sind, som det normalt har over sin fysiske krop, vil dets livskraft som kærlighed og visdom, hvorefter der handles, nå sådanne højder, at man i dag ville være tilbøjelig til at tro, at det kun var et eventyr. Men intet eventyr kan berette noget så strålende og vidunderligt som det, menneskene selv skal komme til at opleve engang, når deres bevidstheds tyngde og følelse er under viljens og fornuftens kontrol.

Fra et foredrag på Martinus Institut
søndag den 21. februar 1954.

Den organiska elektriciteten

Kosmos 1 - 2017

1. Materiens fjärde stadium: den strålförmiga materien eller elektricitet

Det levande väsendet är mer än ett fysiskt väsen. Det fysiska, som vi ser, är inte alls det verkliga väsendet, utan endast ett redskap som har byggts upp. Vi ser aldrig någonsin själva kärnan, själva det levande. Vi ser endast en reflex, eller något som detta levande frambringar. Då det levande varken utgör den fasta, flytande eller gasförmiga materien, måste det framträda i ett helt annat tillstånd. Och det gör det också, för det finns ett tillstånd eller ett fjärde stadium för materien, som kallas strålförmig materia. Denna strålförmiga materia är elektricitet.

Liksom många andra av de stora energierna, förekommer elektriciteten olika oktaver. Det finns elektricitet i makrokosmos, i en makrokosmisk oktav, som är den kraft som lyser i våra lampor och driver kraftmaskinerna. Och så finns det elektricitet i en mellankosmisk oktav, som är den kraft genom vilken vi är i stånd att tala, se och höra, förnimma och förstå osv. Det är den kraft som vi utlöser med hjälp av vår vilja. Och slutligen finns det elektricitet i en mikrokosmisk oktav, som är den kraft som behärskar våra mikroväsen: celler, molekyler och alla dessa små väsen som vår organism består av. Det är samma princip som i tonernas värld. Här är ett "A" ju detsamma, oavsett om det förekommer i bas eller diskant. Vi känner till att det finns oktaver så högt upp att vi inte kan höra det och så långt ner att vi inte heller kan höra det, lyckligtvis, för annars skulle vi dränkas i det larm som universum frambringar.

2. Den fysiska organismen är endast en förstärkningsanläggning för vårt medvetande

Varje levande väsen har sin egen kraft och denna kraft är vårt medvetande. I egenskap av att vara ett levande väsen existerar vi som en kärna, som ett något som finns bortom alla ting. Oavsett vad vi pekar på i vår organism, kan vi inte komma åt detta något, som är det innersta. I detta något samlas alla intryck, de ingår i detta något och detta något ger sig till känna för omgivningen. Men hela detta område, denna upplevelse och detta tillkännagivande äger alltså rum i strålförmig materia. Det betyder, att det verkliga väsendet existerar i en strålförmig materia som är av elektrisk natur, det är ett elektriskt väsen. Hela vårt framträdande, hela vår fysiska organism är i verkligheten endast en förstärkningsanläggning för denna elektricitet. När jag talar här, har detta tal först format i min tanke, och därigenom har det blivit till våglängder. Dessa våglängder kan fortplantas vidare genom nerverna och få min tunga att arbeta med denna bestämda funktion, och tungan säger de ord som jag har format inne på det psykiska planet. Om jag lyfter min hand, har det också redan bildats en våglängd innan den kom till uttryck i den fysiska organismen. Alla områden i organismen är således under vår viljas kontroll, så i verkligheten är det tal om ett slags fjärrstyrning. Det vi ser hos varandra är inte alls det verkliga väsendet, det är en stor mängd materia, en hel serie av redskap som sätts i

rörelse. Och de blir alltså styrda med hjälp av vår vilja, vår tanke. Vi bestämmer ju själva vart vi riktar vår blick, om vi ska röra kroppen eller om vi ska röra armarna eller fingrarna. Allt detta är ett slags fjärrstyrning, för vi^[1] är inte denna materia, vi finns i en helt annan dimension, i en helt annan värld eller verklighet.

3. Människans innersta struktur är av elektrisk natur^[1]

Det som äger rum i materien är alltså inte verkligt, är inte det levande. Det levande är bortom den fysiska materien och är således ett lysande väsen. Det består av en struktur som i sig självt är helt och hållet höjt över denna materia, och därmed blir det så att säga ett flammande väsen. Därför kan väsendet sända ut flammor: dödsflammor och livsflammor, och dessa utsändningar befordras i kraft av vår vilja, våra önskningar och begär, de tankar som vi har. Hela tänkandets struktur är således ett tillstånd av utsändning, ett slags radioanläggning, i vilken vi kan forma våglängder och dessa våglängder har blivit till innan de når vårt blod. De kommer genom det psykiska nervsystemet och överförs till den materiella delen av nervsystemet. De fortplantar sig från den psykiska hjärnan och däri- från genom nervsystemet och vidare ut till den fysiska organismen.

Det sänds alltså ut en kraft, en osyn- lig strålkraft som är bunden i särskilda, bestämda former. Om man tänker sig att man sänder ut en melodi från New York, så fungerar det precis på samma sätt. När en radioapparat i Köpenhamn ställs in så att den kan ta emot denna våglängd, sänder apparaten ut materia utifrån den styrning och i de svängning- ar och former som denna våglängd har, och vi hör samma musikstycke. Det^[1] är exakt samma princip. Vi får en idé inne i medvetandet och vi för denna idé vidare i kraft av vår förmåga att sända ut. Den går till vår fysiska hjärna och därigenom formas den vidare och över- förs till den fysiska organismen. Genom den fysiska organismen kan tingen förstärkas, för den andliga kraften är i sig själv inte så stark. Det motsvaras av att radions högtalare förstärker de ra- diovågor som man kan ta emot med sin radio, för annars kunde vi ju inte höra den så högt och tydligt som vi nu kan. Så är det också med vår organism. Den är i verkligheten endast en elektrisk anläggning och därför är människan alltså av elektrisk natur.

4. Mentala kortslutningar

Det är mycket viktigt att komma fram till en förståelse av detta, därför att det ger en omfattande förklaring till hur människors öde uppstår, varför de rå- kar ut för obehagligheter i sina dagliga liv, varför det uppstår så besvärliga omständigheter, varför det finns fiend- skap. Det hela kan förklaras och blir fullständigt klart när man förstår det verkliga väsendets natur. Vi vet ju, att när man använder elektricitet för att till exempel få ljus i lamporna eller för att få en maskin att röra sig, kan det uppstå kortslutningar, och detsamma gör sig i utomordentligt hög grad gäl- lande i de mänskliga organismerna, i de mänskliga utsändningarna av tankar och medvetande. Oändligt många av dessa

utsändningar skapar kortslutningar. Människorna lever i en enda stor kortslutning. Hur kan man förstå och märka det? När en utsänd kraft kolliderar med en kraft som den inte är beräknad för, kommer den alltid att ställa till med förödelse. På samma sätt är det också med en ström eller en ledning som inte är som den ska vara, då uppstår det kortslutning och lampan slocknar. I den mänskliga organismen uppstår motsvarande kortslutningar. Alla sjukdomar, all sorg, allt lidande, alla bekymmer, vrede, bitterhet, miss- nöje och depression, är helt enkelt kort- slutningar i det psykiska väsendet. Men det kan människorna i hög grad råda bot på, när de en gång förstår detta.

5. Ingenting är tillfälligt, allt är logiskt och planmässigt utvecklat

Hur kan vi få bekräftat att det förhåller sig på det sättet? Hur kan vi se att all materia i världen, allt som händer, är styrt av en elektrisk kraft och så att säga är fjärrstyrt? Det kan vi se på^[SEP]det sättet att ingenting är tillfälligt, utan allt är planmässigt bundet. Inom vårt eget skaparområde, där vi ju har hundra procent klarsyn, kan vi se att ingenting har blivit till genom tillfäl- ligheter. Ett hus har inte blivit byggt av en tillfällighet, en klädedräkt har inte skapat sig själv genom en tillfällighet. Inte någonting, inte ens det minsta lilla ting, kan skapa sig självt genom en till- fällighet. Vid en mängd olika tillfällen kan det se ut som tillfälligheter, men det beror endast på att vi inte ser annat än en lokal del av en stor process, eftersom vi ju där inte kan se det färdiga resultatet. Men då vi i väldigt många situationer har en möjlighet att se detta färdiga resultat från naturens hand, finns det ingen som helst grund till att anta att det inte också är logiskt bundet även där vi inte kan se det. Vi har ingen anledning att inte ställa in oss på att det är en process som är i gång, och som bara inte har nått sitt slutfacit än.

Vi ser detta överallt. Vi kan se^[SEP]på klotet och på vår egen organism. Klotet fördes från ett eldtillstånd där det inte fanns den minsta möjlighet^[SEP]för att någonting kunde uppstå, men^[SEP]så förvandlades krafterna genom väldiga vulkaniska processer och under miljonåriga epoker uppstod växtlivet. Växtorganismer bildades och det var början till de redskap, genom vilka^[SEP]det levande väsendet, det strålförmiga väsendet, detta flammande väsen kunde börja uppleva på det materiella planet. Denna organism utvecklades vidare genom den yttre påverkan: ljuset skapade ögonen, ljudet skapade hörseln och de övriga krafterna skapade allt annat som vi består av. Alltsammans^[SEP]är en underbar gåva. Naturen fram- bringade allt detta i vårt, på den tiden, sovande medvetande och ledde oss fram till att äga den organism som vi har i dag, och som är det mest geniala instru- ment man över huvud taget kan tänka sig. Nu handlar det bara om förmågan att ta hand om detta instrument, där brister det en del hos människorna. Men det måste de också lära sig.

6. Vår organism är endast en samling redskap^[SEP]

Överallt där människorna inte ingriper, ser vi att naturen frambringar väldiga

resultat som är till välbehag, glädje och välsignelse för levande väsen. Så vi har ingen anledning att vara rädda. Varför vara rädda när vi är beskyddade av en så väldig makt? Vi ser materierna i naturen och deras förvandling. Vi ser till exempel havets bränningar och att säden böljar en sommardag, och att brisen får löven att röra sig i träden. Vi ser en mängd rörelser i världen som allesamman är bundna. Det kan inte ske en enda rörelse utan att det finns en elektrisk kraft bakom, alltså en elektrisk ström, en osynlig makt som binder naturen i bestämda former, tvingar materien till den eller den kombinationen. Genom sådana kombinationer uppstod växtriket och dessa kombinationer tvingades i sin tur in i nya kombinationer med andra materier, genom vilka den animaliska organismen uppstod och senare den mänskliga organismen.

Allt detta sker genom fjärrstyrning från en osynlig makt eller kraft inne i materien. Det är inte endast i materien som vi inte kan se den osynliga kraften, det kan vi heller inte i de levande väsendena, men här förstår vi det bättre. Vi vet att de har ett jag. Vi vet att de kan tänka och har en vilja, så därför anser vi det inte vara en tillfällighet när det till exempel byggs ett hus. Men om vi inte kunde se de människor som byggde huset – om vi endast såg att stenarna låg på plats – ja, då skulle vi tro att det var en slump. Men våra organismer är ju också endast ett redskap. Detta redskap styrs av en makt som vi inte ser. Det är dumt att tro att hjärnan styr kroppen eller att hjärtat leder kroppen. Det är dumt att tro, att det är öronen som hör och ögonen som ser – det är det inte. Det är något helt annat som ser med hjälp av ögonen och hör med hjälp av öronen. Detta något kan skapa med hjälp av organismen och det finns inte en enda liten detalj i denna organism som inte är ett redskap. Men när det är ett redskap, kan det ju inte vara identiskt med den som använder redskapet, för ett redskap finns inte till för sin egen skull. En skyffel, en spade eller en cykel existerar inte för sin egen skull, de existerar som redskap för ett väsen som kan använda dem. Vår organism är således endast en samling redskap.

7. Det verkliga, levande väsendet existerar i en värld för sig

Vi har alltså kommit fram till att det verkliga väsendet inte finns i denna organism, men det kan sända en kraft in i organismen. Det kan sända in våglängder, forma osynliga krafter, som får organismen att göra det ena eller det andra eller att vara på det ena eller det andra viset. Allt detta utgår från det verkliga väsendet som inte finns på det fysiska planet, för det finns en helt annan verklighet, i en annan dimension, och därför kan man säga att organismen är fjärrstyrd. Det betyder inte att det verkliga väsendet är långt borta, för det är knutet till organismen, men det finns i en helt annan värld. Detta verkliga, levande väsen har alltså en förmåga att utlösa elektriska krafter, forma våglängder och föra dem vidare till att binda materien, för att därigenom synliggöra sig självt. Det vi ser av människorna är således deras rörelser, tal och beteende; allesamman är våglängder som sänds ut från något som vi inte ser. Detta något i oss känns som mittpunkten och för detta något existerar kroppen. För att komma in i den fysiska materien behövs den fysiska organismen, men vi

existerar också oberoende av denna organism, då vi har en hel värld för sig att leva i. Det sker till exempel på natten när vi sover.

8. Människans organism är som en levande radiosändning

Att vi således är ett elektriskt väsen förklarar hela vår tankefunktion. Vi måste förstå att denna tankefunktion också måste vara lagbunden, för det är inte likgiltigt på vilket sätt apparaten fungerar. När det gäller radioapparater vet vi att om det uppstår minsta lilla fel, så knastrar och skraller det, osv. Radion ska vara hel, så att den kan återge ett rent ljud och en ren ton och precis detsamma gäller för vår organism. Den är en levande radio, en mäktig levande radiosändning, där vi ser att några av våglängderna har formats i materia. När vi ser vår organism, är det ju endast en återgivning av en våglängd, en sändning. Organismen har visserligen blivit till under lång tid, men att den har byggts upp långsamt förändrar inte principen. Våglängden manifesterar sig precis som ett musikstycke som manifesteras genom högtalaren.

9. När den elektriska strömmen kortsluter det levande väsendet

Hela världsalltet är av elektrisk natur, för allt är elektriskt. Människan vet att när två olika plattor av metall berör varandra, så uppstår elektricitet, men man förstår inte vad elektricitet är. Men det kan man lätt komma underfund med, för elektriciteten är livskraften i jordklotets organism, dess tankeförmåga och tankekraft. Vi har en motsvarande elektricitet inom oss, och den åstadkommer till exempel att vi kan röra fingrarna. Genom nerverna går det ett meddelande från vårt jag, men om vi skär av nerverna, kan vi inte röra fingrarna eller lyfta handen. Det motsvaras av att om man skär av en elektrisk ledning, så kan det heller inte gå ström genom den och lampan kan inte lysa.

Vi är således ett elektriskt väsen och elektriciteten är den strålformiga materien som blir till medvetande; den är tanke, viljeföring och upplevelse. I detta innersta väsen existerar utrymmet för all skapelse och därmed också för alla misstag, disharmoni, sjukdom och ödeläggelse, som endast är kortslutningar inifrån. I den dagliga tillvaron ser vi så mycket som inte är som det ska vara, till exempel när en människa får en cancersvulst eller ett dåligt hjärta. Man kallar det sjukdom, men det är kortslutningar, för det är något fel på strömmen, med sändningen inifrån, dess våglängd kan inte komma igenom. Allt som inte medför välbefinnande, utan skapar död och undergång, är uttryck för kortslutningar.

10. Negativ och positiv elektricitet

Det existerar därför två former av elektricitet, och de gör sig i hög grad gällande i den jordiska människan. Dessa två former är den positiva och den negativa elektriciteten. Under den jordiska människans första livsepok är det i hög grad den negativa elektriciteten som gör sig gällande, för under den livsepoken är elektriciteten nästan hela tiden negativ. Vad innebär det att den är negativ? Det innebär att den inte kan komma i kontakt eller i harmoni med den allmängiltiga

våglängden som behärskar krafterna i naturen, och som har betingat att vi har fått vår organism och att jordklotet nu är ett fantastiskt klot, en underbar boplats som bara väntar på att människorna ska bli färdigutvecklade.

Jordklotet har de största möjligheterna för att ge människorna en tillvaro där de aldrig behöver vara tvungna att arbeta för sitt levebröd eller ha ett polis- och militärväsende. De skulle inte behöva alla dessa ting, om de bara hade kommit så långt att de endast kan utlösa positiv elektricitet i sina väsen och i sitt beteende. Men det är alltså det som människorna håller på att lära sig.

11. De levande väsendenas apparatskapelse är på väg mot fullkomlighet

Vi kan iaktta den negativa elektriciteten om vi studerar det levande väsendets tillblivelse, alltså dess apparat eller organismskapelse. Till att börja med är dräpandet en livsbetingelse för att djuren ska kunna leva. De kan inte leva utan att dräpa. Men när livsbetingelserna är att de måste dräpa, är apparaten inte färdigbyggd och väsendet kan inte sända ut fullkomliga strålar eller våglängder. Överallt skapar det förödelse, skapar undergång och ödeläggelse, för så länge något inte är färdigbyggt, kan det inte fungera på ett fullkomligt sätt. Således måste den organism som ska bli ett redskap för gudomligt medvetande, som ska göra väsendet till människan som Guds avbild, skapas genom miljonåriga epoker för att bli den fullkomliga apparaten för utsändandet av gudomligt vetande, av gudomligt medvetande, uppträdande och skapelse av den högsta manifestationen av genialitet. Till detta krävs en fullkomlig apparat för sändande och mottagande, och en sådan apparat är under uppbyggnad.

12. Djurorganismens utveckling

Det började med växtorganismen och sträckte sig fram till djurorganismen, där väsendet ännu inte kunde sända ut den livgivande våglängden. Endast på ett litet område fanns det positiv elektricitet och det var inom väsendets parningsdrift, alltså attraktionen och bindningen till maken eller maken och driften att beskydda sin avkomma. Här var den positiva elektriciteten nödvändig, men allt det övriga i djurets natur bestod av att dräpa och ödelägga de andra och att beskydda sig självt, sin avkomma och sin maka eller make. Denna negativa elektricitet existerade alltså, eftersom väsendet inte var färdigutvecklat, det hade varken hjärna eller nerver för att kunna sända ut finare våglängder. Det var helt uteslutet. Det kunde ännu bara sända ut grova våglängder.

13. Människoorganismens utveckling

Vi ser hur väsendet utvecklades vidare och blev till en människa. Genom en organisk process fick det en väldig, ny struktur in i sin organism, varigenom människan utvecklade en mängd positiv elektricitet, det vill säga logiskt tänkande. Djuret leddes av instinkten, för att det inte hade hjärnkapacitet i

tillräcklig hög grad för att vara självständigt. Inom djuret fanns ett instinktmässigt vetande om vad det skulle äta, hur det skulle bära sig åt^[1] för att fånga bytet och hur det skulle beskydda sin avkomma. Det var inte något som djuret spekulerade över och det hade heller inga andra spekulatio- ner, endast detta att värja sig och göra sig starkt och överlägset. Människan hade naturligtvis ännu under många^[1] år i hög grad den djuriska organismens grova beskaffenhet. Under årtusenden hade människan grova djuriska nerver och en grov djurisk hjärna och därför måste hon fortsätta att arbeta med den djuriska naturen och kunde alltså bara sända ut negativ elektricitet. Men inne i väsendet började det nya medvetandet uppstå, de finare anlagen vi kallar "det goda". Det är ett nytt strålförmigt anlag som har kommit in i den mänskliga strukturen och genom vilket väsendet ska utvecklas till att kunna ha mycket fina våglängder i sitt medvetande, våglängder, som för väsendet innebär all världens vetande, livsmysteriets lös- ning, ett vetande om att Gud existerar och en förnimmelse av sin egen odödlig- het – inte som en förmodan, utan som en realistisk upplevelse och ett faktum. Detta kan endast upplevas genom den därtill ägnade, förfinade apparaten el- ler den organiska struktur som befinner sig i en väldig utveckling hos väsendet.

14. Mordvapen blev det första resultatet av människans förfinade skapande av våglängder^[1]

Då den nya strukturen hade kommit in i djuret, började det på allvar att arbeta med finare våglängder, det började kunna frambringa logiskt tänkande, att kunna upptäcka och uppfinna. Det uppfann en mängd saker, med vilka det kunde göra sig starkt inför motstånda- ren, kunde övervinna dem antingen ge- nom makt, list eller beräkning, genom att springa eller genom att kamouflera sig. Allt detta blev efter hand inbyggt i dess struktur, allteftersom det nu pas- sade in i dess dagliga livsförhållanden. Dessa tendenser arbetade sedan vidare i den mänskliga strukturen, där de för- finades så att redskapen kunde byggas utanför organismen i form av mordva- pen. Människan kunde skapa pil och båge och hon kunde efter hand skapa pistoler och gevär och hon åstadkom även att kunna utlösa dessa förfärliga bomber, vätebomber, och så vidare.

15. När den mänskliga begåvningen endast används till egen fördel^[1]

Allt detta var ett uttryck för ett ytterst förfinat skapande av våglängder och detta skapande av våglängder var förvisso logiskt, men bara på ett lokalt område. För att vara fullkomligt krävs det att det inte åstadkommer kortslut- ningar. Det ska kunna förenas med det verkliga livet. Vad är det verkliga livet? Det verkliga livet är den metod genom vilken naturen arbetar, det är den logik som gör sig gällande i allt, och som oundvikligen i sitt slutfacit låter tingen bli till glädje och välsignelse för levande väsen. Det kan man inte säga att människorna gjorde med den nya strukturen som de utvecklade. Den mänskliga strukturen, den mänskliga intellektualiteten eller begåvningen, förmågan att skapa redskap och förmå- gan att behärska miljoner av naturens hästkrafter, allt detta byggde

männi- skan upp logiskt, men använde det endast till sin egen fördel. Det passade endast in i hennes eget område, men det passade inte in utanför detta, och det uppstod kortslutning. Människan fick tillfälliga fördelar genom kunna mörda andra och erövra deras rikedomar eller genom att underkuva folk och nationer och tillägna sig rikedomar ur det. Över- allt var det till fördel för henne själv.

16. Universums grundton är till hundra procent positiv elektricitet

Ser ni, detta kan inte äga rum i den verkliga, färdiga världsplanen. Den allmänt gällande kraften i världs- rymden, universums grundton, är till hundra procent positiv elektricitet. Och den elektricitet som människan sänder ut ska också bli till hundra procent positiv. Den ska inte endast vara lokalt positiv eller lokalt logisk. Logiken kan vara sådan att den endast är beräknad för att skapa fördelar för en själv, men en sådan logik kan inte upprätthållas, för det kommer en dag när denna våglängd, denna form av utstrålning kommer att kollidera med naturens tankegång, naturens elektricitet eller strålkraft, och då blir det kortslutning. Vi kan inte leva med en sådan felaktig våglängd. Och det är det som är männi- skornas skavank i dag.

Man kan inte säga att detta är fel. Människan befinner sig ju på ett stadium – de har varit mindre utvecklade och har nu kommit längre. Människorna har en stor makt, men de upptäcker att det är så många saker som de inte vet. De vet inte varför det ena eller det andra äger rum. De vet inte varför de får ett sådant olyckligt öde. De vet inte varför sjukdomar exis- terar och varför man inte kan få bukt med sjukdomarna. Man är tvungen att bygga fler och fler sjukhus och uppfinna fler och fler serum. Man spekulerar mer och mer och utför fler och fler djurför- sök, vivisektioner, och så vidare. Men ändå måste sjukhusen byggas större och större, fler och fler människor blir sjuka och allt fler miljoner människor dör i förtid. Man vet inte varför, och det finns bara den enkla anledningen att deras "lampor" slocknar; det är kort- slutningar i deras uppförande, vilket är lätt att iakta.

17. Människornas våglängder måste komma i kontakt med universums grundton

Människorna befinner sig var och en i ett fält, sitt eget fält, och har sitt eget område. Samtidigt är de placerade i ett stort område, nämligen mitt i världs- rymden, och de närmaste energierna här är inte endast naturens krafter, utan också människornas och djurens. Alla dessa väsen sänder ut ström som inverkar på människorna. Några är kanske god vän med dem, andra är inte så god vän med dem. Några tycker de om, andra tycker de mindre bra om. Man ser hela tiden en strömväxling, en ström som går ut och in, och om dessa båda strömriktningar är absolut ofören- liga, så blir det en explosion, det måste bli en kortslutning. Tecknet på dessa kortslutningar är att det hela tiden handlar om lokala våglängder som inte är beräknade för större utsändningar än inom sitt

eget område och därför kolliderar de. Därför kan människorna inte bli förbundna med det kosmiska tillståndet, universums grundton, de kan inte få kosmiskt medvetande och bli medvetna i det verkliga livet, därför att deras sändande och mottagande av vågor endast är beräknat för det lilla området. Därför måste människorna upparbeta en förmåga att sända ut våglängder ut i den stora rymden. Om de vill ha kunskap utifrån världsrymden, måste de se till att uppnå en förbindelse och om de ska veta någonting om dem därute, så måste de själva kunna sända ut våglängder.

Det låter kanske fantastiskt, men det är fullständigt i kontakt med lagarna, både på det materiella och på det psykiska planet. Människorna ska lära sig att sända ut dessa våglängder i ett större rum än deras eget. Det handlar inte om att de skapar sig miljoner och åter miljoner i form av en förmögenhet, rikedomar, och så vidare. Det är naturligtvis utmärkt för dem för tillfället, men det är en mycket lokal och självisk logik och en överdimensionering av den djuriska principen, som också binder dem till det djuriska området. Hur ska människorna få veta något om allt det andra, de verkliga tingena, när de inte riktar våglängderna utåt, utan riktar dem inåt? De riktar dem på det som de kallar sin egendom, och på det som de menar tillhör dem, och som de menar är deras rättigheter, helt oberoende av vad det kostar andra människor när det gäller välmående och glädje över att finnas till.

18. Historien om den rike mannen och den fattige Lasaros

Om man har en sådan inställning, om man har en negativ tankeprocess, negativa våglängder och om man sänder ut negativ elektricitet, kommer det oundvikligen att åstadkomma kortslutning i ens upplevelse av livet. Och det är ju det vi ser. Vi känner till historien om den rike mannen och den fattige Lasaros. Den rike mannen sa: "Nu har vi ett välfyllt förråd som räcker i många år; ät, drick och var glad, osv.", och så dog han samma natt. Det var en väldig kortslutning. Han kunde ju inte leva av de tingena inne på det andliga planet och han hade inte förmågan att uppleva dess speciella våglängder. Annorlunda var det för den fattige Lasaros. Nu finns det ju så många sätt att bli fattig på. En man kan bli fattig genom att han inte vill arbeta, därför att han vill vara en bedragare, och så vidare, men det var det inte tal om när det gällde Lasaros. Han var endast en vanlig fattig man med ett gott hjärta, han hade inte levt högt på andra, hans logik gick inte ut på att berika sig själv på andras bekostnad. Därför hade han det utomordentligt bra. Hans våglängder gick ut i ett större rum än hans eget och därför hade han något att hålla sig till efter sin död. I berättelsen sägs det att han satt vid Abrahams sida. Det var inte den gamle Abraham som satt uppe i himlen, det är ju endast symboliskt menat. Vid Abrahams sida är en symbol för den här världen, hela naturen, detta mycket ljuvliga klot med alla dess möjligheter för välbefinnande och det ska vi lära oss att tala om redan här i den fysiska världen.

Det sker inte genom att vi samlar på oss en mängd saker, vare sig det gäller

värdesaker, rikedom eller ära^[SEP] på andras bekostnad eller genom att^[SEP] vi armbågar oss fram, eller genom att vi har fått en bra utbildning, så att^[SEP] vi kan få ett betydelsefullt arbete och verkligen briljera. Nu kritiserar jag naturligtvis inte goda utbildningar eller fina anställningar, det ska ju någon ha, men om det primära i en människas^[SEP] liv är att bli ärad och beundrad och alltid vara på topp, oavsett vad det kostar andra, då handlar det om de våglängder som orsakar kortslutningar. En människa kan verkligen skapa sig en mycket fin position och ett kolossalt välbefinnande i den fysiska världen, men det kommer en dag när hon kom- mer i kontakt med de yttre områdena, med platsen vid Abrahams sida, och då blir det kortslutning därför att hon inte passar in i denna logik.

19. Vi ska älska vår nästa som oss själva, och det är bättre att ge än att ta^[SEP]

Den lokala logiken som människan använder, står i skriande motsättning till den logik som har fört henne fram till att få sin nuvarande organism och det är ju en självklarhet att männi- skan inte ska tänka på ett sådant sätt att denna organism ödeläggs. När organismen genom miljonåriga epoker, genom en enorm mängd olika processer, har förts fram till att vara^[SEP] så fullkomlig som den är, så kan det inte vara livets mening, att där den har överlåtits till människans egen omsorg, där ska människorna börja skapa kortslutningar överallt och ödelägga denna organism genom egna ingrepp. Det är inte meningen. Människan måste naturligtvis pröva på det ena och det andra, men så upplever hon ju också kortslutningarna, och därför blir kortslutningarna också logiska i den stora planen.

Men det är inte idealet, det är inte målet eller slutfacit, och därför måste vi förstå att det inte är likgiltigt hur vi tänker. Vi har ju, helt riktigt, fått lära oss att vi ska älska vår nästa som oss själva och att det är bättre att ge än^[SEP] att ta. Aldrig någonsin har en större sanning uttalats. Det är den största sanning som existerar, därför att en sådan inställning är en våglängd som når ut till universums mest avlägsna regioner. Den kommer ögonblickligen i kontakt med naturens processer. När människorna upptäcker att de har en sådan makt att de kan forma sådana våglängder, att de kan binda dem och få dem i kontakt med den våglängd som gör sig gällande i naturens skapelse, i Gudomens medvetande, då börjar de uppleva det verkliga livet. Vad betyder då en smula rikedom, vad betyder ära, när man känner sig som ett med det stora universum, ett med Gudomen, ett med Fadern?

20. Varför människorna måste lära sig att förstå livets tal^[SEP]

När vi ser på människornas öden, deras dagliga tillvaro, då ser vi en mängd kortslutningar. Det är förfärliga kort- slutningar och det uppstår ett förfärligt larm i deras mottagningsapparater. Detta larm i människornas mottagning ser vi i böcker och tidningar och i politiska tal, och vi ser det i prästernas tal. Överallt ser vi att det finns en skriande disharmoni, mycket oväsen och larm^[SEP] i deras

uttalanden, även om det också kan finnas en antydning till det som är rätt. Men det kan dessa människor ju inte göra något åt, de har bara en ödelagd utsändningsapparat, för den är inte ren, utan skapar kortslutningar.

Som människa är vår organism beräknad för den nya strukturen, som ska ödelägga den gamla, djuriska strukturen. När vi inte själva är inställda på att utnyttja denna nya struktur till den utsändning, tankemanifestation och viljeföring som utgör denna andliga elektricitet, då är det solklart att vi inte kan få de fördelar som denna organism är anpassad för att ge oss. Det är därför som människorna måste lära sig att ge akt på detta. De måste verkligen lära sig att iaktta livets tal. Vi kan ju, helt bortom kyrkan, bortom präster, biskopar och påvar och bortom heliga böcker, iaktta livets eget tal. Berättar det inte om allting i en stående klarhet, om människorna bara ville öppna ögon och öron, bara se och lyssna om och om igen, endast låta sig vägledas i naturens labrynter? För där ser vi en gudomlig uppenbarelse, där Gudomen med hela sin makt och härlighet endast har den enda avsikten att omforma människorna, att lära dem att sända ut samma våglängder som Gudomen själv sänder ut, och som är universums grundton.

på sin nästa på det sättet, vare sig det är en liten blomma på marken, en liten fluga eller ett annat litet mikroskopiskt väsen, eller en annan människa, så sker det egendomliga att det inte finns några hinder för den skapande makten som förde oss fram till att vi fick vår nuvarande organism. Då finns det inga hinder för denna skapande makt att leda vår hjärna, våra nerver, hela vårt system fram till ett ännu fullkomligare tillstånd. Då hjälper vi Försynen med att omforma vårt redskap till att bli den sanna mottagar- och avsändarapparaten för den högsta gudomliga upplevelsen och tillkännagivandet för andra väsen. Då börjar vi bli det vi är tänkta att bli. Vi kommer att likna solen på himlen, för det är ju den fullkomliga våglängden som är fullständigt fri från kortslutningar och därför ger människorna ett lyckligt öde.

Människan ska ställa in sig på följande: *Jag vill endast vara till glädje och välsignelse för allt levande, oavsett vad andra gör. Den minsta lilla suck i mig ska vara livgivande. Jag kommer aldrig i någon situation att bidra till andras tårar eller lidande. Det spelar ingen roll på vilket sätt jag skulle lida, om jag så skulle korsfästas, så kommer jag att låta det ske, för därigenom är jag i kontakt med universums grundton, därigenom har jag tillgång till allt det enorma vetande som existerar.* Det är denna inställning som människan måste börja utveckla. Och endast genom denna inställning kan hon få sin hjärna, sitt nervsystem och sin psykiska struktur inställd på ett sådant sätt, att hon kan ta

emot denna kunskap.

21. Den mest fullkomliga inställningen till nästan^[1]_{SEP}

Detta tillstånd uppnår människan i alla de situationer där hon inte tänker på sig själv, där hon är koncentrerad på att hjälpa, där hon inte kan nännas att ställa till med obehag och inte står ut med att andra ska lida. Där går våg- längderna långt utanför ens eget privata område. Och när man är inställd på vad han eller hon säger, eller vad som står i Bibeln, då är ju ens egen apparat inte färdig. Men det är inte meningen att väsendet ska fortsätta att vara ett sådant bundet väsen. Det är meningen att väsendet ska bli ett andligt suveränt och fritt väsen. Jag behöver inte läsa i någon bok eller höra någon person eller rådfråga mig här eller där. Den kunskap jag berättar om har kommit direkt genom min egen förbindelse med själva universums grundton. Jag har denna kunskap inom mig och jag har ännu inte mött någon gräns för det som jag ska ge människorna. Jag vet inte om jag någonsin kommer att möta en gräns här på detta materiella plan, men hittills har jag inte kommit till någon punkt där detta vetande har stoppats. Det som jag ska ge till människorna är öppet för mig. Det strömmar in i mitt medvetande när jag är inställd på det – det finns inga hinder. Hur har jag fått tillgång till denna våglängd? Det är inte något som gäller särskilt för mig, för samma sak är ju på väg att hända med alla människor. För närvarande måste man läsa eller lyssna på mig eller kanske läsa eller lyssna på andra. Men det måste man ju alltid, ända tills man uppnår den rätta inställningen och själv kan börja tänka i de banor^[1]_{SEP} där man hela tiden sänder ut positiv elektricitet – en elektricitet som inte kan skapa kortslutningar, varigenom det inte uppstår någon disharmoni.

22. Alla människor kommer att få tillgång till den högsta kunskapen

Den högsta kunskapen får man inte genom att läsa böcker. Så länge man måste läsa böcker eller lyssna på vad andra säger, och man måste jämföra vad han eller hon säger, eller vad som står i Bibeln, då är ju ens egen apparat inte färdig. Men det är inte meningen att väsendet ska fortsätta att vara ett sådant bundet väsen. Det är meningen att väsendet ska bli ett andligt suveränt och fritt väsen. Jag behöver inte läsa i någon bok eller höra någon person eller rådfråga mig här eller där. Den kunskap jag berättar om har kommit direkt genom min egen förbindelse med själva universums grundton. Jag har denna kunskap inom mig och jag har ännu inte mött någon gräns för det som jag ska ge människorna. Jag vet inte om jag någonsin kommer att möta en gräns här på detta materiella plan, men hittills har jag inte kommit till någon punkt där detta vetande har stoppats. Det som jag ska ge till människorna är öppet för mig. Det strömmar in i mitt medvetande när jag är inställd på det – det finns inga hinder. Hur har jag fått tillgång till denna våglängd? Det är inte något som gäller särskilt för mig, för samma sak är ju på väg att hända med alla människor. För närvarande måste man läsa eller lyssna på mig eller kanske läsa eller lyssna på andra. Men det måste man ju alltid, ända tills man uppnår den rätta inställningen och själv kan

börja tänka i de banor^[SEP] där man hela tiden sänder ut positiv elektricitet – en elektricitet som inte kan skapa kortslutningar, varigenom det inte uppstår någon disharmoni.

23. Människorna måste lära sig att tänka i samklang med den högsta skaparmakten^[SEP]

När man har en sådan inställning, att man endast vill vara till glädje och välsignelse för andra väsen, då har man hela tiden en ström som garanterar att ens "lampor" kan lysa, som garanterar att det inte kommer att fattas de stora organen någonting och att ens tankefunktion är klar. Man vet hela tiden vad man ska göra och vad som är riktigt. Det är ju något helt annat än när människorna lever i förvirring och depression. En människa som har den riktiga förbindelsen och därmed är ett med Fadern, kan inte råka ut för depressioner, kan inte hamna i den otrygghet som gör människorna rädda. Ett sådant väsen kan aldrig någonsin känna rädsla.

Men alltsammans är baserat på vad man tänker. Det är den innersta grunden till allt som sker. Det avgörande är alltså förmågan att tänka, förmågan att forma sitt medvetande på ett sådant sätt, att det blir i fullständig samklang med den skaparmakt som verkar runt omkring oss – den makt som skapar sommar och vinter och får klotet att snurra runt sig själv och som styr solar och vintergator i världsrymden, den makt som har lett oss och förärat oss vår organism och vårt klot, och som oavbrutet konfronterar oss med krafter som kommer att utveckla oss fram mot ett högre tillstånd. En sådan makt är det viktigt att man kommer i kontakt med och blir ett med. Oavsett om man tror att det existerar en Gud eller^[SEP] inte, så kan man inte komma ifrån att denna styrande makt är ett levande medvetande, därför att den är logisk i sin manifestation. Man kan inte peka på ett enda ställe där det skulle finnas någonting som är slumpmässigt. Det finns många saker som ser ut som tillfälligheter ur ett mer begränsat perspektiv, men det är ju detta lokala perspektiv som människorna bör se^[SEP] till att komma bort från. Men de kan inte få ett utvidgat perspektiv, innan de riktar sitt medvetande bortom den horisont som de tidigare värnade så oerhört mycket om, och så att säga satte en vaktpost runt omkring, så att de inte kunde se någonting annat. Det vill alltså säga egoismens område, som ju är den djuriska principen.

24. Att få en förbindelse utåt innebär att värma och lysa för sina närmaste medväsen^[SEP]

Djuret måste tänka: Man är sig själv närmast. Om djuret inte tänker så^[SEP] blir det ju själv dräpt och undertryckt. Människan måste också under den första epoken tänka på samma sätt, men efter hand upptäckte hon att hon skapade kortslutningar, och det finns ingen annan orsak till människornas olyckliga öden, deras lidanden och sjukdomar än den, att de i givna situationer inte riktar medvetande utåt, utan endast tänker inåt. Vad innebär det att rikta

medvetandet utåt och inåt? När man riktar det inåt är man egoistisk och tål inte att någon ska få någonting. Det är ens egendom och den ger man inte bort något av, den behåller man för sig själv. Det är att tänka inåt. Hur ska ett medvetande som hela tiden formar sig inåt, få en förbindelse utåt? Förbindelsen finns nämligen därute och den finns inte endast uppe bland molnen, solarna eller stjärnorna, utan den är de människor som finns runt omkring oss. Där är vi närmast Guds medvetande. Det högsta framträdande uttrycket för liv är ju våra medmänni- skor, djuren och växterna, så dit ska vi sända våra våglängder. Där ska vi ge liv, värme och ljus, för där kan vi börja se vår inverkan. Vi kan inte få molnen att förändra sig, vi kan heller inte ta bort solarna eller göra om dem, det^[SEP] är inte vår uppgift. Våra våglängder eller utsändningar måste riktas mot människor eller väsen – överallt där vi kan göra nytta – om det så bara är ett trevligt och vänligt leende, det behöver inte vara mer än så.

25. Kortslutningarna i väsendets strålstruktur framkallar sjukdomar i organismen^[SEP]

Man kan hela tiden visa att man kän- ner sympati, att man är kärleksfull och att man är vänligt inställd. Man är inte kritisk och uppmärksammar inte om det finns något man kan fånga upp och berätta för andra, allt det som skapar kortslutningar. Människornas lust att baktala är något av det värsta när det gäller att skapa kortslutningar. De kan inte komma i förbindelse med det verkliga ljuset och de kan inte själva^[SEP] bli lysande, så länge de använder de felaktiga våglängderna eller tankear- terna. Varje tankeart som inte är till glädje och välsignelse för andra väsen, utan endast är beräknad för en själv, släcker ljuset i ens strålkraft¹. När^[SEP] man efter döden kommer över på den andra sidan, har man inte den fysiska organismen och man ser sig själv i sin nakna strålkraft, i sin strålstruktur. Där ser man alla dessa mörka områden, alla dessa defekter, alla dessa förfärliga kortslutningar som finns i den psykiska strukturen. Om dessa kortslutningar kan man säga – ja, de blir till en can- cersjukdom nere i den fysiska kroppen, de ger en mottaglighet för smittsamma sjukdomar, de ger förkalkningar nere i organismen och de ger en helt annan fysisk sjukdom. Alltsammans sker uppe i den psykiska strukturen, för det är kortslutningen som "släcker lampan", varigenom det inte uppstår några verk- ningar längre ner och saker och ting avstannar i organismen.

26. Alla väsen har ett behov av kärlek^[SEP]

Därför är det verkligen sant när det berättas för oss, att detta att man ska älska sin nästa som sig själv, det är uppfyllelsen av alla lagar. Det är ett absolut vetenskapligt facit, för endast genom denna inställning är man ett med Gud. Tror ni att Gudomen är arg på någon? Tror ni att dessa väldiga krafter som utformar ögonen och öro- nen, som formar hjärta, lungor och lever samt alla de levande väsendena, skulle börja hysa antipati mot det och frambringa magbesvär hos er? Tror ni att dessa krafter bär på sådana tanke- arter? Absolut inte! Och sådant ska hel- ler inte förekomma i era tankebanor. Ni ska heller inte börja göra sämre

ifrån er för att ni inte tycker om den ena eller den andra personen. Detta att man inte tycker om någon, är den största svag- heten hos er, för ni ska kunna tycka om alla människor. Några kan vara vackra, andra kan vara helt förskräckliga, men att människor inte är färdiga, ska ju inte ändra er inställning. Och det kommer det heller inte att göra när ni får tillgång till den riktiga kunskapen, för då vet ni att det ofärdiga, förskräckliga väsendet är en yngre själ, som inte har övervunnit den ena eller den andra kraften och nu kämpar sig fram.

Det är ett urspårat väsen, där krafterna har varit för starka, men det kan väsendet inte hjälpa, för det skulle genomgå den processen. Det är i behov av kärlek. Alla väsen har behov av kärlek och sympati.

27. Ett lysande väsen får livet att växa fram och är ett gudomligt sändebud på jorden

Nu kommer kanske någon att säga: Men man kan inte utlösa kärlek på det sättet, för det är ju inte en viljeakt. Och det är riktigt, det är inte en viljeakt, men man kan utlösa vänlighet. Om man tillägnar sig en verklig kunskap om världsbildens struktur, får man ett fundament för att inte i någon situation känna antipati, klandra eller döma den ena eller den andra. Då kommer man fram till detsamma som Kristus, som säger: "Döm inte, så skall ni inte bli dömda. Ty med den dom som ni dömer med skall ni dömas." Och det är så sant, så sant. Man känner en människas karaktär på den dom som hon faller över andra människor. Det är så oerhört enkelt. Den människan vet inte om att hon därmed å det grövsta avslöjar sig själv. Därför blir det av största vikt att man får en förståelse för sin egen strålförmiga natur, förstår att man är ett elektriskt väsen, förstår att våglängden måste vara i kontakt med den stora våglängden, denna väldiga skapande makt som aldrig tar fel. På så sätt måste vi komma i kontakt med denna metod och det gör vi varje gång vi förlåter vår nästa, varje gång vi inte blir förnärmade över något, varje gång vi önskar något gott för andra och varje gång vi kan sända en kärleksfull tanke till en förfärlig förbrytare. För varje gång sänder man då ut lite ljus och då är man lysande och strålande. Där man sänder ut antipati och mörker, där finns det skuggor och fläckar, där skapar man död, undergång, depression och livsleda hos dem man har att göra med. Men man ska bli till ett lysande väsen, så att där man går fram över jorden, där växer livet fram. Glädjen, livslusten och kärleken växer fram, på så sätt att man verkligen känner att man i sig själv är en ljusets ängel och att man i verkligheten är Guds sände- bud på jorden.

